Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (čtvrtého senátu)

29. dubna 2015 *

„Mimosmluvní odpovědnost — Vyřízení stížnosti, která se týká vedení seznamu vhodných kandidátů v otevřeném výběrovém řízení, veřejným ochráncem práv — Vyšetřovací pravomoci — Povinnost postupovat s řádnou péčí — Ztráta příležitosti — Nemajetková újma“

Ve věci T-217/11,

Claire Staelen, s bydlištěm v Bridelu (Lucembursko), původně zastoupená L. Levi, M. Vandenbussche a A. Blot, poté F. Wiesem a A. Hertzog, a nakonec V. Olona, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropskému veřejnému ochránci práv, zastoupenému G. Grillem, jako zmocněncem, ve spolupráci s D. Waelbroeckem a A. Duron, advokáty,

žalovanému,

jejímž předmětem je žaloba na náhradu škody, která žalobkyni vznikla v důsledku postoje Evropského veřejného ochránce práv při vyřizování její stížnosti týkající se nesprávného vedení seznamu vhodných kandidátů v otevřeném výběrovém řízení EUR/A/151/98, na němž byla žalobkyně uvedena jako úspěšný kandidát,

TRIBUNÁL (čtvrtý senát),

ve složení M. Prek, předseda, I. Labucka a V. Kreuschitz (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Kristensen, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 9. dubna 2014,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

I – *Ke skutkovým okolnostem předcházejícím stížnosti veřejnému ochránci práv*

1 Dne 2. března 1999 bylo v *Úředním věstníku Evropských společenství* (Úř. věst. C 60 A, s. 10) zveřejněno oznámení o organizaci otevřeného výběrového řízení se zkouškami pro sestavení seznamu vhodných kandidátů za účelem náboru administrátorů se znalostí francouzského jazyka (EUR/A/151/98) (dále jen „výběrové řízení EUR/A/151/98“). Organizátory dotčeného výběrového řízení byly Parlament a Rada Evropské unie. Žalobkyně podala do tohoto výběrového řízení přihlášku.

2 Žalobkyně, Claire Staelen, nastoupila k Evropskému parlamentu dne 11. listopadu 1999 jakožto pomocný zaměstnanec kategorie A a v této funkci setrvala do 27. listopadu 2000. Počínaje dnem 27. listopadu 2000 byla žalobkyně k Parlamentu ve smluvním poměru jakožto dočasný zaměstnanec a byla nejprve zařazena do platové třídy A 7 s platovým stupněm 3, poté do stejné platové třídy s platovým stupněm 4. Její smlouva v Parlamentu skončila ke dni 26. listopadu 2003. Od tohoto dne nemá žalobkyně zaměstnání.

3 Ve dnech 8. a 9. června 2000 se žalobkyně účastnila písemných zkoušek výběrového řízení EUR/A/151/98.

4 Dne 26. října 2000 oznámil předseda výběrové komise výběrového řízení EUR/A/151/98 žalobkyni, že z písemné zkoušky obdržela pouze 17 bodů, přičemž požadované minimum pro tuto zkoušku bylo 20 bodů, a že z tohoto důvodu nebude k dalším zkouškám dotčeného výběrového řízení připuštěna. Dne 12. ledna 2001 byl sestaven seznam vhodných kandidátů.

5 Dne 30. ledna 2001, poté, co byla zamítnuta její stížnost, podala žalobkyně k Tribunálu žalobu proti rozhodnutí ze dne 26. října 2000.

6 Dne 5. března 2003 zrušil Tribunál rozhodnutí výběrové komise výběrového řízení EUR/A/151/98 ze dne 26. října 2000, které žalobkyni nepovolilo účast na zkouškách následujících po písemné zkoušce (rozsudek ze dne 5. března 2003, Staelen v. Parlament, T-24/01, Recueil FP, EU:T:2003:52).

7 Dne 22. března 2004 uspořádal Parlament v rámci výkonu rozsudku Staelen v. Parlament, bod 6 výše (EU:T:2003:52), ústní zkoušky, jichž se žalobkyně zúčastnila jakožto jediný kandidát.

8 Dne 22. července 2004 podala žalobkyně stížnost, prostřednictvím níž se domáhala, aby jí byly sděleny její výsledky ve výběrovém řízení EUR/A/151/98.

9 Dne 18. srpna 2004 Parlament žalobkyni sdělil, že její jméno nebylo na seznam vhodných kandidátů zapsáno z důvodu, že výsledný počet bodů, který obdržela, byl nižší než počet bodů, který obdržel kandidát uvedený na tomto seznamu na posledním místě.

10 Dne 19. ledna 2005, poté, co byla zamítnuta její stížnost, podala žalobkyně k Tribunálu žalobu na neplatnost a na náhradu škody směřující proti rozhodnutí ze dne 18. srpna 2004.

11 Dne 19. května 2005 Parlament žalobkyni sdělil, že se rozhodl zapsat její jméno na seznam vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98 a že dotčený seznam je platný do 1. června 2007.

12 Usnesením ze dne 18. října 2006, Staelen v. Parlament, (T-32/05, EU:T:2006:328), Tribunál rozhodl, že v rámci žaloby podané dne 19. ledna 2005 již není třeba rozhodnout o návrhových žádáních týkajících se neplatnosti, a návrhová žádání týkající se náhrady škody zamítl.

13 Jelikož žalobkyně neobdržela žádné nabídky pracovních míst, oslovila s cílem najít zaměstnání několik orgánů Evropské unie, mimo jiné Parlament a Evropský hospodářský a sociální výbor. Všechny její žádosti byly zamítnuty.

II – *Ke stížnosti veřejnému ochránci práv*

14 Dne 14. listopadu 2006 podala žalobkyně veřejnému ochránci práv stížnost týkající se nesprávného úředního postupu Parlamentu při vedení seznamu vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98 (dále jen „stížnost“).

15 Dne 30. ledna 2007 sdělil veřejný ochránce práv žalobkyni, že se její stížností bude zabývat a že požádal Parlament, aby předložil stanovisko jednak k vedení spisu žalobkyně poté, co bylo její jméno zařazeno na seznam vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98, a jednak k žádosti žalobkyně, aby s ní bylo při obsazování volných pracovních míst v orgánech Unie zacházeno spravedlivým způsobem.

16 Dne 20. března 2007 předložil Parlament požadované stanovisko veřejnému ochránci práv.

17 Dne 3. května 2007 veřejný ochránce práv Parlamentu sdělil, že považuje za nezbytné prošetřit jeho spisy, a to zejména za účelem objasnění toho, zda a jak byly ostatní orgány Unie informovány o rozhodnutí Parlamentu zapsat jméno žalobkyně na seznam vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98.

18 Dne 11. května 2007 předložila žalobkyně veřejnému ochránci práv vyjádření ke stanovisku Parlamentu ke stížnosti.

19 Dne 15. května 2007 požádala žalobkyně Parlament, aby prodloužil platnost seznamu vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98. Kopii této žádosti zaslala tentýž den veřejnému ochránci práv. Téhož dne provedl úřad veřejného ochránce práv inspekci spisů Parlamentu. Tyto spisy obsahovaly osm důvěrných dokumentů.

20 Dne 16. května 2007 vypracoval veřejný ochránce práv „zprávu o inspekci spisů Evropským veřejným ochráncem práv“ (dále jen „zpráva o inspekci“). V dotčené zprávě se uvádí, že zástupci veřejného ochránce práv obdrželi kopii osmi důvěrných dokumentů, z nichž jeden byl popsán následujícím způsobem: „Dokument zvaný ‚pooling‘ distribuovaný Evropským úřadem pro výběr personálu [EPSO], jenž uvádí počet kandidátů, kteří zbývají na seznamech vhodných kandidátů všech výběrových řízení organizovaných orgány [Unie]“.

21 Dne 24. května 2007 zaslal veřejný ochránce práv zprávu o inspekci žalobkyni a Parlamentu.

22 Dopisem ze dne 24. května 2007, jehož kopie byla téhož dne zaslána žalobkyni, navrhl veřejný ochránce práv Parlamentu prodloužit platnost seznamu vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98, aby usnadnil cestu smírného řešení pro případ, že by veřejný ochránce práv dospěl k závěru, že se jednalo o nesprávný úřední postup. Parlament sdělil dne 31. května 2007 veřejnému ochránci práv, že platnost dotčeného seznamu prodloužil do 31. srpna 2007. Dne 6. června 2007 byla žalobkyně seznámena se skutečností, že generální tajemník Parlamentu požádal o zahájení postupu pro prodloužení platnosti tohoto seznamu do 31. srpna 2007. Dne 17. července 2007 Parlament žalobkyni sdělil, že se rozhodl prodloužit platnost seznamu do 31. srpna 2007.

23 Dne 28. srpna 2007 zaslala žalobkyně veřejnému ochránci práv e-mail, v němž uvedla, že platnost seznamu vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98, na němž figurovalo její jméno, byla prodloužena pouze o tři měsíce, přičemž doba platnosti dotčeného seznamu byla pro původně zapsané kandidáty delší. Veřejný ochránce práv žalobkyni odpověděl e-mailem ze dne 29. srpna 2007.

24 Dne 15. října 2007 sdělil Parlament žalobkyni, že spis obsahující její přihlášku bude v případě, že o to projeví zájem, archivován po dobu dvou a půl let po vypršení platnosti seznamu vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98. Žalobkyně na toto sdělení dne 19. října 2007 reagovala tvrzením, že skutečnost, že platnost dotčeného seznamu byla prodloužena pouze o tři měsíce, svědčí o tom, že byla diskriminována.

25 Dne 22. října 2007 zaslal veřejný ochránce práv žalobkyni rozhodnutí, k němuž dospěl v návaznosti na její stížnost (dále jen „rozhodnutí ze dne 22. října 2007“). Veřejný ochránce práv v tomto rozhodnutí neshledal existenci nesprávného úředního postupu Parlamentu. Na podporu tohoto závěru především uvedl, že inspekce spisů Parlamentu provedená dne 15. května 2007 umožnila prokázat, že Parlament od května roku 2005 zaměstnal pouze administrátory se znalostí francouzského jazyka specializované v určitém oboru. Zároveň uvedl, že dotčená inspekce ukázala, že spis obsahující přihlášku žalobkyně byl dán k dispozici všem generálním ředitelstvím (GŘ) Parlamentu (viz bod 2.4 dotčeného rozhodnutí). Dále upřesnil, že „inspekce potvrdila, co Parlament již uvedl ve svém stanovisku, tedy že seznam [vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98], na němž byla disponibilita [žalobkyně] uvedena, byl dán k dispozici ostatním orgánům [Unie]“, a že „inspekce rovněž potvrdila, že její životopis byl zaslán orgánu, který si informace o žalobkyni vyžádal, a to Radě“ (viz bod 2.5 tohoto rozhodnutí). Veřejný ochránce práv nakonec poznamenal, že prodloužení platnosti dotčeného seznamu je v diskreční pravomoci příslušného orgánu, a ocenil ochotu Parlamentu prodloužit platnost tohoto seznamu (viz bod 2.6 tohoto rozhodnutí).

III – *K šetření veřejného ochránce práv z vlastního podnětu*

26 V návaznosti na rozhodnutí ze dne 22. října 2007 zaslala žalobkyně veřejnému ochránci práv několik dopisů, v nichž poukázala na chyby, jichž se měl veřejný ochránce práv dopustit při uzavření šetření seznamu vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98, a na neexistenci úředního zveřejnění a distribuce tohoto seznamu mezi jednotlivé orgány (viz zejména dopisy ze dne 24. ledna, 14. července a 1. srpna 2008). Žalobkyně veřejného ochránce práv požádala, aby šetření na tomto základě znovu zahájil. V dopisech ze dne 1. července, 21. července a 1. října 2008 veřejný ochránce práv potvrdil závěry, k nimž dospěl v rozhodnutí ze dne 22. října 2007. Žalobkyně dopisem ze dne 8. října 2008 dosavadní korespondenci s veřejným ochráncem práv ukončila s tím, že mu zakázala ji více kontaktovat.

27 Dne 5. listopadu 2009 kontaktovala veřejného ochránce práv na žádost žalobkyně paní P., poslankyně Parlamentu, s žádostí, aby se znovu zabýval rozhodnutím ze dne 22. října 2007. Dne 4. března 2010 paní P. veřejnému ochránci práv tuto žádost prostřednictvím dalšího dopisu připomněla.

28 Dne 10. března 2010 veřejný ochránce práv na dopisy paní P. odpověděl, přičemž se omluvil za pozdní reakci a zároveň potvrdil závěry, k nimž dospěl při vyřizování stížnosti žalobkyně, podle nichž k nesprávnému úřednímu postupu ze strany Parlamentu nedošlo. Především znovu potvrdil, že jeho inspekce prokázala, že dotčený seznam vhodných kandidátů byl dán k dispozici ostatním orgánům Unie a že rozhodnutí orgánu oprávněného ke jmenování (dále jen „OOJ“) o vypršení platnosti seznamu vhodných kandidátů spadá do diskreční pravomoci tohoto orgánu.

29 Dne 14. dubna 2010 kontaktovala paní P. veřejného ochránce práv s žádostí, aby se vyjádřil k obsahu dopisu ze dne 17. března 2010, který jí zaslal pan W., úředník Parlamentu v důchodu a bývalý kolega žalobkyně, jehož kopii přiložila. Dotčený dopis obsahoval pochybnosti o šetření provedeném veřejným ochráncem práv, jakož i různá obvinění směřující proti veřejnému ochránci práv.

30 V dopise ze dne 1. června 2010 obvinila paní P. veřejného ochránce práv z toho, že se dopustil jistých pochybení, zejména že zkreslil skutkový stav tím, že potvrdil, že seznam vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98, na němž figurovalo jméno žalobkyně, byl dán k dispozici ostatním orgánům. Zdůraznila, že žalobkyni vznikla jednáním veřejného ochránce práv vážná újma, a že tudíž očekává, že veřejný ochránce práv navrhne konkrétní kroky k její nápravě.

31 Dne 11. června 2010 veřejný ochránce práv na dopis paní P. odpověděl, omluvil se za pozdní reakci a uvedl, že obsah dopisů ze dne 14. dubna a 1. června 2010 bude urychleně a důkladně prošetřen, že tuto věc přidělil jinému úředníkovi a bude paní P. o závěrech tohoto prošetření informovat do konce června téhož roku.

32 Dne 29. června 2010 veřejný ochránce práv sdělil paní P. závěry vyplynuvší z prošetření jejích dopisů ze dne 14. dubna a 1. června 2010. Zaprvé uznal, že se v první větě bodu 2.5 jeho rozhodnutí vyskytuje chyba v části, kde se uvádí, že „Parlament již uvedl ve svém stanovisku“, že seznam vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98, na němž figurovalo jméno žalobkyně, byl dán k dispozici ostatním orgánům Unie. Za toto pochybení se jak žalobkyni, tak paní P. omluvil. Zadruhé vysvětlil, že se jeho závěr, podle něhož byl dotčený seznam uvádějící disponibilitu žalobkyně zaslán ostatním orgánům Unie, zakládal na dokumentu zvaném „pooling“. Vyjádřil lítost nad tím, že tento fakt dříve dostatečně nezdůraznil. Dále připustil, že tento dokument neobsahoval přesné datum distribuce příslušných informací úřadu EPSO a ostatním orgánům i přesto, že časový sled skutkových okolností byl vzhledem k vypršení platnosti dotčeného seznamu dne 1. června 2007 zcela zásadní. Uvedl, že se tudíž rozhodl zahájit šetření z vlastního podnětu, aby ověřil, zda se jednalo ze strany Parlamentu o nesprávný úřední postup.

33 Dopisem z téhož dne veřejný ochránce práv seznámil Parlament s chybou uvedenou v bodu 2.5 rozhodnutí ze dne 22. října 2007, o její opravě a o svém rozhodnutí zahájit šetření z vlastního podnětu s cílem ověřit, zda se v případě žalobkyně jednalo o nesprávný úřední postup ze strany Parlamentu. V tomto ohledu požádal Parlament, aby mu předložil své stanovisko a doplňující informace k několika bodům. Zároveň požádal Parlament, aby upřesnil, jakým způsobem informoval EPSO, Radu, jakož i ostatní orgány a instituce Unie o skutečnosti, že zapsal jméno žalobkyně na seznam vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98; aby vysvětlil, z jakého důvodu neodpověděl na žádost žalobkyně ze dne 15. května 2007 o prodloužení platnosti tohoto seznamu, a dále aby upřesnil, zda se obrátil na Radu předtím, než rozhodl o prodloužení platnosti tohoto seznamu, a v případě, že tak neučinil, aby k tomu uvedl své důvody a vyjádřil se ke skutečnosti, že jméno žalobkyně bylo na tomto seznamu zapsáno pouze dva roky a tři měsíce, zatímco ostatní kandidáti na něm byli zapsáni takřka šest a půl roku.

34 Dne 5. července 2010 se veřejný ochránce práv sešel s paní P. Při příležitosti této schůzky mu paní P. předala kopii dopisu, který jí zaslal pan W. dne 30. června 2010, v němž pan W. uváděl, že žalobkyně zcela ztratila důvěru ve schopnost veřejného ochránce práv vést objektivní řízení a že za těchto podmínek je nutné, aby šetření okamžitě uzavřel. Téhož dne se konala schůzka úředníka veřejného ochránce práv s panem W., v průběhu níž pan W. potvrdil, že žalobkyně má podezření, že veřejný ochránce práv jedná ve shodě s Parlamentem.

35 Dne 12. července 2010 sdělil pan W. veřejnému ochránci práv, že žalobkyně s novým šetřením nesouhlasí, jelikož jej podezřívá, že jedná ve shodě s Parlamentem. Veřejný ochránce práv obdržel kopii dokumentu obsahující podrobné úvahy žalobkyně o novém šetření. V dotčeném dokumentu žalobkyně uvedla, že její případný souhlas s tímto šetřením je podmíněn tím, jak se veřejný ochránce práv k jejím podezřením vyjádří.

36 Veřejný ochránce práv odpověděl na otázky vznesené v tomto dokumentu dopisem adresovaným panu W. dne 19. července 2010. Ujistil pana W., že k žádnému jednání ve shodě nedošlo a že by uvítal, kdyby žalobkyně s pokračováním jeho šetření z vlastního podnětu souhlasila.

37 Pan W. v odpovědi ze dne 26. července 2010 uvedl, že společně s žalobkyní znovu opakují a dále rozšiřují obvinění. Pan W. upřesnil, že žalobkyně trvá na svých výhradách k novému šetření veřejného ochránce práv.

38 Dne 8. září 2010 veřejný ochránce práv odpověděl na dopis pana W. ze dne 26. července 2010, především mu sdělil, že není třeba se vyjadřovat ke všem argumentům, jež mu pan W. společně s žalobkyní předložili, jelikož se zdá, že jsou odhodláni obrátit se se skutečnostmi, které mu vytýkají, na jiné orgány.

39 Dne 15. listopadu 2010 vydal Parlament stanovisko k otázkám, jež mu veřejný ochránce práv položil v dopise ze dne 29. června 2010. V tomto stanovisku uvedl, že v souladu s politikou, již v tomto ohledu uplatňuje, byly veškeré údaje žalobkyně zničeny dva a půl roku poté, co vypršela platnost seznamu vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98, tedy v březnu 2010. Parlament tudíž nemohl své odpovědi podložit dokumenty, jak by učinil za běžných okolností, a musel se spolehnout na paměť úředníků, kteří se tímto případem v daném období zabývali. V odpovědi na otázky veřejného ochránce práv Parlament zejména potvrdil, že EPSO, Rada i ostatní orgány a instituce Unie byly včas informovány o skutečnosti, že jméno žalobkyně bylo zapsáno na dotčený seznam; že se Parlament obrátil na Radu předtím, než byla platnost tohoto seznamu prodloužena, a že orgány, jež na tom mohly mít případně zájem, měly k dispozici více času k tomu, aby žalobkyni kontaktovaly, než kolik času měly k dispozici ve vztahu k ostatním kandidátům zapsaným na tomtéž seznamu.

40 Dne 22. listopadu 2010 položil veřejný ochránce práv Parlamentu nové otázky a o tomto kroku informoval stejného dne paní P. prostřednictvím dopisu, jehož kopie byla zaslána žalobkyni. V tomto dopise rovněž uvedl, že v případě, že by žalobkyně trvala na svých výhradách vůči jeho šetření z vlastního podnětu, omezil by šetření na informace, které má v současnosti k dispozici, a na informace, které mu má Parlament ještě předložit.

41 V odpovědi na nové otázky Parlament veřejnému ochránci práv dne 24. ledna 2011 potvrdil, že spis žalobkyně v plném rozsahu skartoval, a již tedy nedisponuje dopisy či e-maily, jimiž informoval ostatní orgány a instituce Unie o skutečnosti, že jméno žalobkyně bylo zapsáno na seznam vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98.

42 Dne 31. března 2011 vydal veřejný ochránce práv rozhodnutí, jímž šetření z vlastního podnětu ukončil (dále jen „rozhodnutí ze dne 31. března 2011). V tomto rozhodnutí dospěl k závěru, že ze strany Parlamentu nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu, pokud jde o dopis žalobkyně ze dne 15. května 2007 a dobu, po niž bylo jméno žalobkyně zapsáno na seznamu vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98. Rovněž došel k závěru, že v probíhajícím šetření již není třeba vzhledem k výhradám žalobkyně a neexistenci naléhavého veřejného zájmu pokračovat.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

43 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 20. dubna 2011 podala žalobkyně projednávanou žalobu na náhradu škody.

44 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— uložil veřejnému ochránci práv, aby žalobkyni zaplatil částku 559 382,13 eur jako náhradu majetkové újmy, kterou utrpěla v minulosti, zvýšenou o úroky z prodlení vypočítané podle sazby Evropské centrální banky zvýšené o dva procentní body;

— uložil veřejnému ochránci práv, aby do důchodového systému Společenství zaplatil příspěvky na důchod žalobkyně odpovídající základním platům vypočítaným za období od června 2005 do dubna 2011, tedy na základě celkové částky ve výši 482 225,97 eur;

— uložil veřejnému ochránci práv, aby žalobkyni od května 2011 do března 2026 měsíčně platil částky netto odpovídající platům stanoveným pro úředníky funkční skupiny AD od platové třídy AD 9 platového stupně 2, druhý rok, s přihlédnutím k obvyklému služebnímu postupu úředníka téže platové třídy, společně s odpovídajícími příspěvky na důchod žalobkyně a příspěvky na nemocenské pojištění;

— uložil veřejnému ochránci práv, aby žalobkyni zaplatil částku 50 000 eur z titulu jí vzniklé nemajetkové újmy;

— uložil veřejnému ochránci práv náhradu nákladů řízení.

45 Veřejný ochránce práv navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl žalobu;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.+

46 V replice žalobkyně navrhla, aby Tribunál v rámci organizačních procesních či důkazních opatření nařídil

— veřejnému ochránci práv předložení dokumentů, jež tvoří součást inspekčního spisu, jakož i dopisů ze dne 24. května a 31. května 2007 týkajících se prodloužení platnosti seznamu vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98, na němž bylo zapsáno její jméno;

— předvolání N. Diamandourose, Evropského veřejného ochránce práv v době podání žaloby;

— výslech paní A. a paní B., zaměstnankyň úřadu veřejného ochránce práv, a pana C., paní P., paní H. a pana S., zaměstnanců Parlamentu, za účelem objasnění obsahu spisů, které byly předloženy zástupcům veřejného ochránce práv zaměstnanci Parlamentu během inspekce provedené dne 15. května 2007.

47 Dopisem ze dne 25. dubna 2012 žalobkyně navrhla, aby jí Tribunál jakožto nové důkazní návrhy umožnil předložit dokumenty, jež získala v rámci věci F-9/12, Staelen v. Parlament, projednávané před Soudem pro veřejnou službu. Této žádosti bylo rozhodnutím předsedy prvního senátu ze dne 23. května 2012 vyhověno. Rozhodnutím předsedy prvního senátu ze dne 19. června 2012 byly požadované dokumenty společně s průvodním dopisem ze dne 6. června 2012 založeny do spisu s výjimkou žalobní odpovědi Parlamentu ve věci F-9/12.

48 Dne 23. října 2012 žalobkyně navrhla, aby Tribunál vyzval Parlament a veřejného ochránce práv k předložení dvou e-mailů týkajících se vrácení kopií některých dokumentů, jež měl veřejný ochránce práv v držení od své inspekce provedené v roce 2007, Parlamentu. Veřejný ochránce práv na tuto výzvu odpověděl předložením dotčených e-mailů kanceláři Tribunálu. Rozhodnutím předsedy prvního senátu ze dne 21. listopadu 2012 byly tyto e-maily založeny do spisu.

49 Dopisem ze dne 19. prosince 2012 předložila žalobkyně kanceláři Tribunálu nové důkazní návrhy a navrhla přijetí organizačních procesních opatření s odkazem na poslední vývoj ve věci F-9/12. Rozhodnutím předsedy prvního senátu ze dne 24. ledna 2013 byl tento dopis, jakož i jeho přílohy, založen do spisu.

50 Dne 11. července 2013 vydal Soud pro veřejnou službu rozsudek ve věci F-9/12, v němž Parlamentu uložil jednak, aby nahradil majetkovou újmu, která vznikla žalobkyni proto, že nemohla následkem jednání Parlamentu získat prospěch ze svého zápisu na seznamu vhodných kandidátů, vyčíslenou *ex*

æquo et bono na částku 10 000 eur, a jednak, aby nahradil nemajetkovou újmu, jež žalobkyni vznikla, vyčíslenou *ex æquo et bono* na částku 5 000 eur (rozsudek ze dne 11. července 2013, CC v. Parlament, F-9/12, Sb. rozh. VS, EU:F:2013:116, body 124 a 128).

51 Poté, co se rozhodnutím Tribunálu ze dne 17. září 2013 (Úř. věst. C 313, s. 2) změnilo složení senátů, byl soudce zpravodaj přidělen ke čtvrtému senátu, kterému byla v důsledku toho přidělena projednávaná věc.

52 Dne 28. srpna 2013 podala žalobkyně kasační opravný prostředek proti rozsudku CC v. Parlament, viz bod 50 výše (EU:F:2013:116) (viz věc T-457/13 P).

53 Dne 6. listopadu 2013 požádala žalobkyně z titulu důkazních opatření o předvolání E. O'Reilly, nástupkyně N. Diamandourose ve funkci evropského veřejného ochránce práv, s odůvodněním, že je třeba seznámit se s jejím postojem k pochybením jejího předchůdce, a s tím, v jakém rozsahu tato pochybení uznává či nikoli.

54 Na základě zprávy soudce zpravodaje Tribunál (čtvrtý senát) vyzval účastníky řízení, aby odpověděli na některé písemné dotazy, a zahájil ústní část řízení. Účastníci řízení na dotčené písemné dotazy odpověděli ve stanovené lhůtě. Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na ústní otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání, které se konalo dne 9. dubna 2014.

Právní otázky

I – *K přípustnosti*

55 Tribunál úvodem připomíná, že je v souladu s čl. 268 a čl. 340 druhým pododstavcem SFEU příslušný rozhodovat o žalobě na náhradu škody směřující proti veřejnému ochránci práv (rozsudek ze dne 23. března 2004, Veřejný ochránce práv v. Lamberts, C-234/02 P, Recueil, EU:C:2004:174; rozsudek ze dne 10. dubna 2002, Lamberts v. Veřejný ochránce práv, T-209/00, Recueil, EU:T:2002:94, bod 52, a rozsudek ze dne 24. září 2008, M v. Veřejný ochránce práv, T-412/05, EU:T:2008:397, bod 39).

56 Veřejný ochránce práv však má pochybnosti o právním zájmu žalobkyně, a to z toho důvodu, že žalobkyně v projednávané věci napadá nedostatečný rozsah jím provedeného šetření z vlastního podnětu, přestože s tímto šetřením zjevně nesouhlasila. Veřejný ochránce práv dále uvádí, že nevydal žádné konečné rozhodnutí, pokud jde o otázku, kdy a jak Parlament informoval ostatní orgány, instituce a jiné subjekty o tom, že bylo jméno žalobkyně doplněno na seznam vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98. Domnívá se, že by šetření v tomto ohledu ještě mohl obnovit. Projednávaná žaloba se mu v důsledku toho jeví jako předčasná.

57 Žalobkyně se domnívá, že má právní zájem s ohledem na skutečnost, že rozhodnutí, jimiž byla obě šetření vedená veřejným ochráncem práv uzavřena, neshledala, že by ze strany Parlamentu došlo k nesprávnému úřednímu postupu.

58 Tribunál má za to, že skutečnost, že žalobkyně nesouhlasila s šetřením veřejného ochránce práv vedeným z vlastního podnětu, neumožňuje její právní zájem v projednávané věci zpochybnit. I v případě, že by dotčené šetření bylo vedeno bez jejího souhlasu a její podpory, má žalobkyně právní zájem na náhradě újmy, jež jí mohla následkem či v rámci tohoto šetření vzniknout; jednání žalobkyně s ohledem na toto šetření tudíž nemůže mít v projednávané věci vliv na posouzení žaloby, pokud jde o její přípustnost.

59 Kromě toho je třeba připomenout, že žaloba na náhradu škody byla zavedena Smlouvou o FEU jakožto samostatný procesní prostředek, mající vlastní funkci v systému procesních prostředků, který je závislý na podmínkách výkonu, jež jsou přizpůsobeny jeho zvláštnímu účelu (rozsudek ze dne 28. dubna 1971, Lütticke v. Komise, 4/69, Recueil, EU:C:1971:40, bod 6, a usnesení ze dne 21. června 1993, Van Parijs a další v. Rada a Komise, C-257/93, Recueil, EU:C:1993:249, bod 14). Zatímco žaloby na neplatnost a pro nečinnost směřují k potrestání protiprávnosti právně závazného aktu nebo neexistence takového aktu, předmětem žaloby na náhradu škody je návrh na náhradu škody vyplývající z aktu, ať již právně závazného či nikoli, nebo z jednání přičitatelného některému z orgánů nebo institucí Společenství (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. července 1985, CMC a další v. Komise, 118/83, Recueil, EU:C:1985:308, body 29 až 31; rozsudek ze dne 15. září 1994, KYDEP v. Rada a Komise, C-146/91, Recueil, EU:C:1994:329, bod 26, a rozsudek ze dne 15. června 1999, Ismeri Europa v. Účetní dvůr, T-277/97, Recueil, EU:T:1999:124, bod 61).

60 Přípustnost projednávané žaloby na náhradu škody tedy nemůže být ovlivněna skutečností, že veřejný ochránce práv ještě nevydal konečné rozhodnutí týkající se některých bodů, jež byly předmětem jeho šetření z vlastního podnětu.

61 Z toho plyne, že žalobu je třeba prohlásit za přípustnou.

II – *K věci samé*

A – *Úvod*

62 Žalobkyně tvrdí, že podmínky, jež jsou předpokladem vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie, jsou v projednávané věci splněny. Na podporu své žaloby, pokud jde o protiprávnost jednání veřejného ochránce práv, uvádí žalobkyně čtyři žalobní důvody.

63 V rámci prvního žalobního důvodu žalobkyně vytýká veřejnému ochránci práv porušení čl. 3 odst. 1 rozhodnutí Evropského parlamentu 94/262/ESUO, ES, Euratom ze dne 9. března 1994 o pravidlech a obecných podmínkách výkonu funkce veřejného ochránce práv (Úř. věst. L 113, s. 15) a článků 5 a 9.2 prováděcích ustanovení, jež veřejný ochránce práv přijal na základě článku 14 rozhodnutí 94/262 (dále jen „prováděcí ustanovení“), tím, že v návaznosti na její stížnost a v rámci svého šetření z vlastního podnětu neprovedl všechna šetření potřebná k prokázání nesprávného úředního postupu Parlamentu při vedení jejího spisu.

64 Druhým žalobním důvodem žalobkyně tvrdí, že veřejný ochránce práv při přezkumu opodstatněnosti její stížnosti a v návaznosti na tento přezkum několikrát zjevně nesprávně posoudil skutkový stav, čímž žalobkyni způsobil újmu.

65 V rámci třetího žalobního důvodu se žalobkyně domnívá, že veřejný ochránce práv nebyl při přezkumu její stížnosti a v návaznosti na tento přezkum nestranný, objektivní a nezávislý, postrádal dobrou víru a dopustil se zneužití pravomoci.

66 Čtvrtým žalobním důvodem žalobkyně tvrdí, že veřejný ochránce práv v rámci šetření, která v návaznosti na její stížnost zahájil, porušil zásady řádné péče a řádné správy, zásadu dodržení přiměřené lhůty, články 14 a 17 Evropského kodexu řádné správní praxe přijatého v návaznosti na usnesení Evropského parlamentu ze dne 6. září 2001 (Úř. věst. C 72, s. 331, dále jen „kodex řádné praxe“), jakož i článek 41 Listiny základních práv Evropské unie.

67 Veřejný ochránce práv všechny tyto žalobní důvody zpochybňuje a domnívá se, že žaloba žalobkyně musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

B – *K judikatuře v oblasti vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie*

68 Podle ustálené judikatury je vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie ve smyslu čl. 340 druhého pododstavce SFEU za protiprávní jednání jejích orgánů vázán na splnění souboru podmínek, a sice protiprávnosti jednání vytýkaného danému orgánu, existence škody a existence příčinné souvislosti mezi tvrzeným jednáním a dovolávanou újmou (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 29. září 1982, Oleifici Mediterranei v. EHS, 26/81, Recueil, EU:C:1982:318, bod 16; ze dne 9. listopadu 2006, Agraz a další v. Komise, C-243/05 P, Sb. rozh., EU:C:2006:708, bod 26, a ze dne 2. března 2010, Arcelor v. Parlament a Rada, T-16/04, Sb. rozh., EU:T:2010:54, bod 139 a citovaná judikatura).

69 Vzhledem ke kumulativnímu charakteru těchto podmínek musí být žaloba zamítnuta v plném rozsahu, pokud některá z těchto podmínek není splněna (viz rozsudek Arcelor v. Parlament a Rada, bod 68 výše, EU:T:2010:54, bod 140 a citovaná judikatura).

70 Ke splnění podmínky protiprávnosti jednání orgánu se vyžaduje, aby bylo prokázáno dostatečně závažné porušení právní normy, jejímž předmětem je přiznání práv jednotlivcům (rozsudky ze dne 4. července 2000, Bergaderm a Goupil v. Komise, C-352/98 P, Recueil, EU:C:2000:361, body 42 a 43, a ze dne 9. září 2008, FIAMM a další v. Rada a Komise, C-120/06 P a C-121/06 P, Sb. rozh., EU:C:2008:476, bod 173). Ke vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie tedy může vést pouze takové pochybení některého z jejích orgánů, jímž dojde k tomuto dostatečně závažnému porušení.

71 Co se týče podmínky, podle níž musí být porušení právní normy dostatečně závažné, je rozhodujícím kritériem pro posouzení toho, zda je tato podmínka splněna, kritérium zjevného a závažného nedodržení mezí posuzovací pravomoci orgánem Unie. Pouze tehdy, když tento orgán disponuje jen značně omezeným, nebo dokonce nedisponuje žádným prostorem pro uvážení, může k prokázání existence dostatečně závažného porušení postačovat prosté porušení unijního práva (viz rozsudky ze dne 10. prosince 2002, Komise v. Camar a Tico, C-312/00 P, Recueil, EU:C:2002:736, bod 54 a citovaná judikatura, a Arcelor v. Parlament a Rada, bod 68 výše, EU:T:2010:54, bod 141 a citovaná judikatura). Prostor pro uvážení, jímž dotčený orgán disponuje, je tudíž pro prokázání existence takového dostatečně závažného porušení zásadní (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. července 2005, Komise v. CEVA a Pfizer, C-198/03 P, Sb. rozh., EU:C:2005:445, bod 66 a citovaná judikatura).

72 Pokud tedy veřejný ochránce práv disponuje prostorem pro uvážení, může pouze závažné a zjevné nedodržení mezí jeho posuzovací pravomoci představovat dostatečně závažné porušení vedoucí ke vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie. Naproti tomu, pokud veřejný ochránce práv při výkonu svých funkcí disponuje jen značně omezeným, v podstatě neexistujícím prostorem pro uvážení, může k prokázání existence dostatečně závažného porušení postačovat prosté porušení unijního práva (v tomto smyslu viz rozsudek M v. Veřejný ochránce práv, bod 55 výše, EU:T:2008:397, bod 143).

73 Pokud jde o požadavek, podle něhož právní norma musí přiznávat práva jednotlivcům, z judikatury vyplývá, že tento požadavek je splněn, pokud dotčená norma vytváří výhodu, již lze kvalifikovat jako nabyté právo, slouží k ochraně zájmů jednotlivců nebo přiznává ve prospěch jednotlivců práva, jejichž obsah může být dostatečně určen (viz rozsudek ze dne 19. října 2005, Cofradía de pescadores „San Pedro de Bermeo“ a další v. Rada, T-451/03, Sb. rozh., EU:T:2005:365, bod 86 a citovaná judikatura). Z judikatury dále vyplývá, že tato podmínka je splněna, pokud porušená právní norma, i když se svou povahou týká obecných zájmů, zaručuje rovněž ochranu individuálních zájmů dotyčných osob (viz rozsudek ze dne 16. května 2013, Gap granen & producten v. Komise, T-437/10, EU:T:2013:248, bod 22 a citovaná judikatura).

74 V projednávané věci je tudíž třeba ověřit, zda se veřejný ochránce práv dopustil při vyřizování stížnosti žalobkyně a při následném šetření z vlastního podnětu tvrzené protiprávnosti. Za předpokladu, že se veřejný ochránce práv tohoto protiprávního jednání dopustil, by bylo třeba ověřit, zda tato protiprávnost způsobila dostatečně závažné porušení právní normy, jež přiznává práva jednotlivcům.

C – K tvrzeným protiprávním jednáním

1. K protiprávnímu jednání spočívajícímu v porušení čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 94/262, článků 5 a 9.2 prováděcích ustanovení a zásad řádné péče a řádné správy

a) Úvodní poznámky

75 V rámci prvního žalobního důvodu žalobkyně uvádí, že veřejný ochránce práv porušil čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 94/262 a články 5 a 9.2 prováděcích ustanovení tím, že při vyřizování její stížnosti a následném šetření z vlastního podnětu neprovedl všechna šetření potřebná ke zjištění a objasnění nesprávného úředního postupu, na který si žalobkyně stěžovala. V rámci prvního bodu čtvrtého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že byly z téhož důvodu porušeny zásady řádné péče a řádné správy. Těmito žalobními body je třeba se zabývat společně.

76 Zaprvé je třeba poznamenat, že veřejný ochránce disponuje, jak již bylo rozhodnuto, širokou posuzovací pravomocí, pokud jde o opodstatněnost stížností a způsoby, jakými je projednává, a v této souvislosti není povinen dosáhnout určitého výsledku (v tomto smyslu viz rozsudek Veřejný ochránce práv v. Lamberts, bod 55 výše, EU:C:2004:174, body 50 a 52, a rozsudek M v. Veřejný ochránce práv, bod 55 výše, EU:T:2008:397, bod 143). Z toho vyplývá, že pouze závažné a zjevné nedodržení mezí jeho posuzovací pravomoci, pokud jde o opodstatněnost stížností a způsoby, jakými je projednává, může představovat dostatečně závažné porušení práva Unie zakládající mimosmluvní odpovědnost Unie. Totéž platí tehdy, když veřejný ochránce práv posuzuje případy nesprávného úředního postupu, o nichž provádí šetření z vlastního podnětu.

77 Pokud jde dále o vyšetřovací pravomoci veřejného ochránce práv, je třeba připomenout, že z čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 94/262 vyplývá, že veřejný ochránce práv provádí na základě stížnosti nebo z vlastního podnětu všechna šetření, která „považuje za důvodná“ pro objasnění každého případného nesprávného úředního postupu při činnosti orgánů a institucí Unie. Článek 4.1 prováděcích ustanovení stanoví, že veřejný ochránce práv rozhodne o tom, zda je dán dostatek důvodů pro zahájení šetření ve věci přípustné stížnosti. Článek 5 těchto ustanovení vymezuje vyšetřovací pravomoci, jimiž veřejný ochránce práv disponuje, a stanoví, že veřejný ochránce práv „může“ zejména požádat orgány a instituce Unie, aby mu poskytly informace, nebo nahlížet do příslušného spisu dotčeného orgánu. V souladu s čl. 9.2 těchto ustanovení jsou vyšetřovací pravomoci veřejného ochránce práv stejné i v případě šetření, jež zahájí z vlastního podnětu.

78 Podle čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 94/262 a článků 4.1, 5 a 9.2 prováděcích ustanovení tedy veřejný ochránce práv disponuje při vyřizování stížnosti nebo v rámci šetření z vlastního podnětu posuzovací pravomocí, pokud jde o zahájení a rozsah prováděných šetření, jakož i o nástroje použité k šetření.

79 Z uvedeného s ohledem na judikaturu uvedenou v bodě 70 a násl. vyplývá, že pouze závažné a zjevné nedodržení mezí posuzovací pravomoci veřejného ochránce práv, již mu přiznávají čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 94/262 a články 4.1, 5 a 9.2 prováděcích ustanovení, může představovat dostatečně závažné porušení zakládající mimosmluvní odpovědnost Unie.

80 Při výkonu posuzovací pravomoci v oblasti šetření však veřejný ochránce práv musí dodržovat unijní normy vyšší právní síly.

81 Článek 41 odst. 1 Listiny základních práv, jenž zakotvuje právo na řádnou správu, přitom stanoví, že každý má právo na to, aby jeho záležitosti byly orgány, institucemi a jinými subjekty Unie řešeny nestranně, spravedlivě a v přiměřené lhůtě. Článek 41 odst. 2 uvedené Listiny upřesňuje, že toto právo zahrnuje především právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního

opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout, právo každého na přístup ke spisu, který se jej týká, při respektování oprávněných zájmů důvěrnosti a profesního a obchodního tajemství a povinnost správních orgánů odůvodňovat svá rozhodnutí.

82 Výraz „především“ použitý v ustanovení čl. 41 odst. 2 Listiny nasvědčuje tomu, že se právo na řádnou správu neomezuje na tyto tři výše uvedené záruky. To vyplývá rovněž z Vysvětlení k Listině základních práv (Úř. věst. 2007, C 303, s. 17), jež upřesňují, že článek 41 je založen na skutečnosti, že Unie je právním společenstvím, jehož znaky byly vymezeny v judikatuře, která mimo jiné zakotvila řádnou správu jako obecnou právní zásadu.

83 Vysvětlení k Listině základních práv odkazují zejména na judikaturu, podle níž v případě, že některý orgán Unie disponuje širokou posuzovací pravomocí, má kontrola dodržování záruk poskytovaných unijním právním řádem zásadní význam. K těmto zárukám patří zejména povinnost příslušného orgánu přezkoumat s řádnou péčí a nestranností všechny relevantní skutečnosti projednávané věci (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. listopadu 1991, Technische Universität München, C-269/90, Recueil, EU:C:1991:438, bod 14; ze dne 6. listopadu 2008, Nizozemsko v. Komise, C-405/07 P, Sb. rozh., EU:C:2008:613, bod 56, a ze dne 9. září 2011, Dow AgroSciences a další v. Komise, T-475/07, Sb. rozh., EU:T:2011:445, bod 154).

84 V tomto ohledu je nutné zdůraznit, že dodržení povinnosti příslušného orgánu shromáždit řádně skutečnosti, které jsou nezbytné k výkonu široké posuzovací pravomoci, jakož i k jeho kontrole ze strany unijního soudu je o to důležitější, že výkon uvedené posuzovací pravomoci podléhá pouze omezenému soudnímu přezkumu ve věci samé, jehož předmětem je pouze zjevně nesprávné posouzení. Povinnost příslušného orgánu posoudit pečlivě a nestranně veškeré relevantní skutečnosti projednávané věci proto představuje nezbytný předpoklad k tomu, aby unijní soud mohl ověřit, zda jsou splněny skutkové a právní okolnosti, na nichž výkon této široké posuzovací pravomoci závisí [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. října 2009, Enviro Tech (Europe), C-425/08, Sb. rozh., EU:C:2009:635, body 47 a 62, ze dne 11. září 2002, Pfizer Animal Health v. Rada, T-13/99, Recueil, EU:T:2002:209, body 166 a 171, a ze dne 16. září 2013, ATC a další v. Komise, T-333/10, Sb. rozh., EU:T:2013:451, bod 84].

85 Prostor pro uvážení přiznaný veřejnému ochránci práv rozhodnutím 94/262 a prováděcími ustanoveními, pokud jde o výběr vyšetřovacích opatření při výkonu jeho úkolu, jej tudíž nezbavuje povinnosti řádné péče. Veřejný ochránce práv tedy sice může volně rozhodovat o tom, zda určité šetření zahájí, a v případě, že se jej rozhodne zahájit, může provést veškerá vyšetřovací opatření, jež bude považovat za důvodná, avšak je povinen zajistit, aby byl v návaznosti na tato vyšetřovací opatření schopen řádně a nestranně posoudit všechny skutkové okolnosti za účelem rozhodnutí o opodstatněnosti tvrzeného nesprávného úředního postupu a o krocích, které na základě takového tvrzení podnikne (analogicky ve vztahu k povinnosti Komise prošetřovat stížnosti viz rozsudek ze dne 17. května 2001, IECC v. Komise, C-450/98 P, Recueil, EU:C:2001:276, bod 57). Dodržování zásady řádné péče veřejným ochráncem práv při výkonu jeho pravomocí je o to důležitější, že právě jemu byl na základě čl. 228 odst. 1 SFEU a čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 94/262 svěřen úkol odhalovat v obecném zájmu a v zájmu dotyčného občana případy nesprávného úředního postupu a snažit se o jejich vymýcení.

86 Veřejný ochránce práv tudíž v konkrétním případě nedisponuje prostorem pro uvážení, pokud jde o dodržení zásady řádné péče. K prokázání dostatečně závažného porušení ve smyslu judikatury uvedené výše v bodě 70 proto postačí prosté porušení zásady řádné péče (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. července 2007, Schneider Electric v. Komise, T-351/03, Sb. rozh., EU:T:2007:2012, body 117 a 118).

87 Je však také třeba zdůraznit, že ne každá nesrovnalost, jíž se veřejný ochránce práv dopustí, je nutně porušením zásady řádné péče ve smyslu definice obsažené v bodě 83 výše. Pouze taková nesrovnalost při výkonu jeho vyšetřovacích pravomocí, jejímž následkem by bylo, že by veřejný ochránce práv nebyl

schopen pečlivě a nestranně přezkoumat všechny relevantní skutkové okolnosti za účelem rozhodnutí o opodstatněnosti tvrzení ohledně nesprávného úředního postupu některého z orgánů, institucí či jiných subjektů Unie a o krocích, které na základě tohoto tvrzení podnikne, by vedla ke vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie z důvodu porušení zásady řádné péče (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. července 2001, Comafrica a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 a T-225/99, Recueil, EU:T:2001:184, bod 144).

88 Zadruhé je třeba připomenout, že pokud jde o požadavek, podle něhož právní norma, jejíž porušení se tvrdí, musí přiznávat práva jednotlivcům, judikatura v tomto ohledu upřesnila, že podmínka týkající se ochranného charakteru je splněna, pokud porušená právní norma, i když se svou povahou týká obecných zájmů, zaručuje rovněž ochranu individuálních zájmů dotyčných jednotlivců (viz bod 71 výše). Pokud jde o zásadu řádné péče a právo na řádnou správu, tato zásada a toto právo mají ve vztahu k jednotlivcům zjevně ochranný charakter (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 18. září 1995, Nölle v. Rada a Komise, T-167/94, Recueil, EU:T:1995:169, bod 76, a ze dne 9. července 1999, New Europe Consulting a Brown v. Komise, T-231/97, Recueil, EU:T:1999:146, bod 39). Totéž platí o normách, jimiž se řídí šetření veřejného ochránce práv, jelikož tyto normy umožňují jednotlivci podat stížnost na nesprávný úřední postup a být obeznámen s výsledky šetření, které v tomto ohledu veřejný ochránce práv provedl (v tomto smyslu viz rozsudek Veřejný ochránce práv v. Lamberts, bod 55 výše, EU:C:2004:174, bod 56).

b) K protiprávnímu jednání spočívajícímu v porušení čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 94/262, článků 5 a 9.2 prováděcích ustanovení, zásady řádné péče a zásady řádné správy při vedení šetření ohledně rozhodnutí ze dne 22. října 2007

Úvod

89 V první části prvního žalobního důvodu žalobkyně veřejnému ochránci práv vytýká, že se dopustil protiprávního jednání při přezkumu její stížnosti, který vyústil v rozhodnutí ze dne 22. října 2007.

K existenci protiprávního jednání

90 Žalobkyně zaprvé veřejnému ochránci práv vytýká, že na Parlament nenaléhal s cílem získat některé dokumenty, jež měl Parlament v držení a jež od něj veřejný ochránce práv neobdržel. K posouzení tohoto žalobního bodu je třeba připomenout následující skutkové okolnosti.

91 V návaznosti na stížnost se veřejný ochránce práv dne 30. června 2007 rozhodl prošetřit některé žádosti a tvrzení, a to, že „Parlament nevyřídil správným způsobem žádost [žalobkyně], jež následovala po jejím zápisu na [seznam vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98]“, a že s „[žalobkyní] musí být při obsazování volných pracovních míst v institucích Unie zacházeno spravedlivým způsobem“.

92 V souvislosti s tímto šetřením se veřejný ochránce práv rozhodl provést inspekci spisů Parlamentu týkající se následujících bodů:

„1) zjistit, zda Parlament přijal na pozice úředníků a dočasných zaměstnanců poté, co bylo jméno [žalobkyně] doplněno na seznam [vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98] (dne 17. května 2005), administrátory se znalostí francouzského jazyka figurující na jiných seznamech [vhodných kandidátů];

2) v případě kladné odpovědi zjistit, zda byl spis [žalobkyně] zohledněn (a jakým způsobem); za tímto účelem si přeji především zpřístupnění příslušných odůvodněných rozhodnutí týkajících se konkrétních výběrů (včetně informace o konci oznámení);

3) zjistit, zda a jakým způsobem byly ostatní orgány Společenství informovány o rozhodnutí Parlamentu zařadit [žalobkyni] na seznam [vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98] poté, co byl tento seznam vyčerpán (tedy poté, co byli všichni na něm zapsaní kandidáti přijati);

4) Parlament zřejmě tvrdí, že seznam [vhodných kandidátů], na nějž byla žalobkyně doplněna (v květnu 2005), byl zaslán všem GŘ a že byl také zahrnut v přehledu platných seznamů, jež je GŘ zasílán každý rok“.

93 Ze zprávy o inspekci vyplývá, že se zástupci Parlamentu vyjádřili ke každému z dokumentů, jež byly součástí „spisů“ připravených k inspekci. Tato vyjádření však nebyla do zprávy převzata. Dotčené „spisy“ obsahovaly mimo jiné tyto dokumenty:

1) seznam osob, které Parlament ode dne 1. května 2005 zaměstnal na pozici administrátora […];

2) dokument zvaný „pooling“ distribuovaný úřadem EPSO, jenž uváděl počet kandidátů zbývajících na seznamech [vhodných kandidátů] všech výběrových řízení organizovaných orgány Unie;

3) e-mail Parlamentu adresovaný Radě, jehož přílohou byl životopis a spis obsahující přihlášku žalobkyně;

4) seznam všech osob přijatých Parlamentem od května 2005 (skupina AD 5);

5) seznam všech osob přijatých Parlamentem od května 2005 (potvrzená skupina);

6) seznam všech kandidátů se znalostí francouzského jazyka, jež Parlament přijal od května 2005 (skupina AD 5);

7) dokument nazvaný ‚Stav seznamů vhodných kandidátů výběrových řízení EP‘;

8) seznam dočasných zaměstnanců, již zastávají trvalá pracovní místa v Parlamentu.“

94 Všechny tyto dokumenty byly v průběhu správního řízení považovány za důvěrné. Veřejný ochránce práv nicméně ke své duplice přiložil kopii dokumentu úřadu EPSO ze dne 14. května 2007 s názvem „Rezervní pooling úspěšných kandidátů výběrových řízení“ (dokument „pooling“ ze dne 14. května 2007), jehož některé důvěrné části byly začerněny. Pokud jde o výběrové řízení EUR/A/151/98, je v části tohoto dokumentu označené „Administrátor FR“ uvedeno, že na seznamu vhodných kandidátů vytvořeném dne 12. ledna 2000 zbývá už jen jediná osoba. V rámci řízení ve věci F-9/12 před Soudem pro veřejnou službu obdržela žalobkyně od Parlamentu všechny dokumenty, jež tvořily obsah dotčených „spisů“. Dne 6. června 2012 žalobkyně tyto dokumenty předložila v projednávané věci.

95 Žalobkyně podotýká, že veřejný ochránce práv neobdržel v návaznosti na svou žádost vyjádřenou v kontextu svých prvních tří otázek převzatých zde v bodě 92 výše dopisy oznamující zápis jejího jména na seznam vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98. Žalobkyně veřejnému ochránci práv vytýká, že na Parlament za účelem jejich získání nenaléhal.

96 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že veřejný ochránce práv o zpřístupnění dotčených informačních dopisů výslovně nepožádal. Žádal konkrétně o zjištění, „zda a jakým způsobem byly ostatní orgány Společenství informovány o rozhodnutí Parlamentu doplnit [jméno] [žalobkyně na] seznam [vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98] poté, co byl tento seznam vyčerpán (tedy poté, co byli všichni na něm zapsaní kandidáti zaměstnáni)“. Parlament tedy mohl prokázat jakýmkoli možným způsobem, že ostatní orgány informoval o svém rozhodnutí zapsat žalobkyni na dotyčný seznam

vhodných kandidátů. Veřejnému ochránci práv proto nemůže být vytýkáno, že nenaléhal na získání konkrétně těchto oznamovacích dopisů. Proto musí být první výtka žalobkyně zamítnuta jako neopodstatněná.

97 Žalobkyně veřejnému ochránci práv rovněž vytýká, že neměl k dispozici informace o konci oznámení, které po Parlamentu požadoval.

98 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že veřejný ochránce práv v bodě 2 vyšetřovacích opatření, která přijal dne 30. června 2007 (viz bod 92 výše), uvedl, že by zpřístupnění příslušných odůvodněných rozhodnutí včetně informací o konci oznámení pro něj mělo význam jen tehdy, kdy by Parlament poté, co bylo jméno žalobkyně zařazeno na seznam vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98, přijal na pozice úředníků a dočasných zaměstnanců administrátory se znalostí francouzského jazyka figurující na jiných seznamech vhodných kandidátů. Z toho vyplývá, že pokud k zaměstnání takových administrátorů se znalostí francouzského jazyka, jako byla žalobkyně, ze strany Parlamentu nedošlo, stává se druhé vyšetřovací opatření bezpředmětným.

99 Není přitom sporu o tom, že Parlament v průběhu inspekce předal veřejnému ochránci práv několik seznamů, a to zaprvé seznam osob, které Parlament od 1. května 2005 přijal na pozici administrátora, zadruhé seznam všech osob přijatých Parlamentem od května 2005 (skupina AD 5), zatřetí seznam všech osob přijatých Parlamentem od května 2005 (potvrzená skupina) a začtvrté seznam všech kandidátů se znalostí francouzského jazyka, jež Parlament zaměstnal od května 2005(skupina AD 5). Tyto seznamy byly předloženy žalobkyní v projednávané věci dne 6. června 2012. Veřejný ochránce práv ve svém rozhodnutí ze dne 22. října 2007 dospěl na základě těchto seznamů k závěru, že počínaje květnem 2005 přijal Parlament pouze administrátory se znalostí francouzského jazyka s další specializací. Žalobkyně poté, co tyto seznamy sama obdržela, netvrdila ani neprokázala, že by byl tento závěr veřejného ochránce práv chybný. Veřejnému ochránci práv proto nelze vytýkat, že nenaléhal na to, aby mu byly dotčené informace o konci oznámení poskytnuty.

100 Zadruhé se žalobkyně domnívá, že závěr, který je obsažen v bodě 2.5 rozhodnutí ze dne 22. října 2007, je výsledkem šetření, jež bylo uzavřeno, aniž byla provedena veškerá nezbytná ověření, a je chybný.

101 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že v bodě 2.5 rozhodnutí ze dne 22. října 2007 veřejný ochránce práv uvedl následující:

„Inspekce mimoto potvrdila, co již Parlament uvedl ve svém stanovisku, tedy že seznam vhodných kandidátů, na němž byla disponibilita žalobkyně uvedena, byl dán k dispozici ostatním orgánům Společenství. Inspekce rovněž potvrdila, že její životopis byl zaslán orgánu, který si její informace vyžádal, a to Radě […]“

102 Žalobkyně nejprve veřejnému ochránci práv vytýká, že chybně tvrdil, že Parlament ve svém stanovisku ze dne 22. března 2007 uvedl, že seznam, na němž bylo zapsáno jméno žalobkyně, byl dán k dispozici ostatním orgánům. Tato výtka je opodstatněná. Parlament ve svém stanovisku skutečně neuvedl, že byl seznam vhodných kandidátů dán k dispozici ostatním orgánům. Veřejný ochránce práv toto nepopírá a uznává, že se v tomto ohledu dopustil pochybení. Dotčené pochybení spočívalo ve zkreslení obsahu dokumentu, což představuje nedostatek řádné péče při nakládání se spisem a zejména při zohlednění skutkové okolnosti, kterou veřejný ochránce práv sám považoval za relevantní.

103 Žalobkyně dále veřejnému ochránci práv vytýká, že uzavřel šetření bez ohledu na skutečnost, že inspekční spis neobsahoval žádný důkaz o tom, že by dotčený seznam vhodných kandidátů byl dán k dispozici ostatním orgánům, institucím a jiným subjektům Unie. Podle žalobkyně dokument „pooling“ ze dne 14. května 2007, na nějž veřejný ochránce práv poukazoval, neumožnil prokázat, že by ostatní orgány měly dotčený seznam vhodných kandidátů před tímto datem k dispozici.

104 V tomto ohledu je třeba připomenout, že se veřejný ochránce práv rozhodl prošetřit spisy Parlamentu, aby mimo jiné zjistil, „zda a jakým způsobem byly ostatní orgány Společenství informovány o rozhodnutí Parlamentu zahrnout jméno žalobkyně na seznam vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98 poté, co byl tento seznam vyčerpán (tedy poté, co byli všichni na něm zapsaní kandidáti přijati)“ (viz bod 92 výše). Účastníci řízení při jednání dále potvrdili, že jméno žalobkyně bylo na dotčený seznam zapsáno dne 17. května 2005. K tomuto dni, jak tvrdí žalobkyně ve své stížnosti, byli všichni ostatní úspěšní kandidáti výběrového řízení EU/A/151/98 přijati. Veřejný ochránce práv se tudíž snažil zjistit, zda a jakým způsobem byly ostatní orgány, instituce a jiné subjekty informovány o rozhodnutí Parlamentu ze dne 17. května 2005 zahrnout jméno žalobkyně na tentýž seznam.

105 V odpověď na tuto otázku Parlament veřejnému ochránci práv předložil seznam, jenž byl součástí dokumentu „pooling“ ze dne 14. května 2007. Z tohoto seznamu vyplývá, že k 14. květnu 2007 bylo na seznamu vhodných kandidátů výběrového řízení zapsáno jméno jediného kandidáta. Vzhledem k tomu, že všichni ostatní úspěšní kandidáti byli přijati před 17. květnem 2005, musel z tohoto dokumentu veřejný ochránce práv vyvodit, že žalobkyně byla tímto jediným kandidátem, jehož jméno bylo stále na dotčeném seznamu zapsáno. Vzhledem k tomu, že byl dokument „pooling“ přístupný ostatním orgánům, institucím a jiným subjektům Unie ke konzultaci, mohly tyto vědět přinejmenším dne 14. května 2007, že žalobkyně byla oním posledním úspěšným kandidátem, jehož jméno figurovalo na tomto seznamu vhodných kandidátů.

106 Jak nicméně připouští veřejný ochránce práv ve své žalobní odpovědi, dokument „pooling“ ze dne 14. května 2007 neumožňuje zjistit, kdy a jakým způsobem byl zápis jména žalobkyně na seznam vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98 oznámen ostatním orgánům, institucím a jiným subjektům Unie.

107 V rozhodnutí o inspekci přitom veřejný ochránce práv výslovně uvedl, že chce spis Parlamentu přezkoumat za účelem zjištění, zda a jakým způsobem byly ostatní orgány, instituce a jiné subjekty Unie informovány o rozhodnutí Parlamentu zahrnout jméno žalobkyně na seznam vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98 poté, co byl tento seznam vyčerpán.

108 Odpověď na otázku, kdy a jak byly ostatní orgány, instituce a jiné subjekty Unie informovány o zápisu jména žalobkyně na seznam vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98, představuje relevantní součást předmětu šetření veřejného ochránce práv, pokud jde o zjištění, zda byl Parlament při vedení spisu žalobkyně po tomto zápisu zodpovědný za nesprávný úřední postup. Vzhledem k tomu, že platnost dotčeného seznamu původně vypršela dne 1. června 2007 a oznámení tohoto seznamu ostatním orgánům, institucím a jiným subjektům Unie mohlo zvýšit šance žalobkyně na nalezení pracovního místa, mohlo neoznámení tohoto seznamu ostatním orgánům, institucím a jiným subjektům Unie v co nejkratší lhůtě po zápisu jména žalobkyně na tento seznam dne 17. května 2005 představovat případ nesprávného úředního postupu, a to nezávisle na existenci výslovného ustanovení v použitelném regulačním rámci, jež by takové oznámení ukládalo.

109 Veřejný ochránce práv tudíž tím, že v rámci šetření neprozkoumal otázku, kdy a jak oznámil Parlament zápis jména žalobkyně na seznam vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98 ostatním orgánům, institucím a jiným subjektům Unie, nedostál povinnosti postupovat s řádnou péčí při přezkumu otázky, zda a jak byly orgány, instituce a jiné subjekty Unie informovány o zápisu jména žalobkyně na tento seznam v období mezi 17. květnem 2005 a 14. květnem 2007, tedy po značnou část doby platnosti tohoto seznamu.

110 Tento závěr nemůže být argumenty veřejného ochránce práv zpochybněn.

111 Pokud jde o argument, podle něhož zpráva o inspekci neobsahuje nutně vyčerpávající seznam všech dokumentů obsažených ve spisu, nýbrž jmenuje pouze ty dokumenty, jejichž kopii zástupci veřejného ochránce práv obdrželi, je třeba konstatovat, že v rozhodnutí ze dne 22. října 2007 veřejný ochránce práv neuvedl, že by takové další dokumenty požadoval, ani se na takové dokumenty neodvolával.

Veřejný ochránce práv tyto dokumenty navíc v průběhu řízení nepředložil i přesto, že na něm spočívá důkazní břemeno, jelikož na ně odkazoval, aby odůvodnil své rozhodnutí. Veřejný ochránce práv nakonec připouští, že dotčený spis další dokumenty neobsahoval, jelikož má ve své žalobní odpovědi za to, že „absenci dopisů či e-mailů, jimiž byly ostatní orgány informovány, ve spisu Parlamentu lze vysvětlit tím, že tato informace byla předána ústně“. V důsledku toho argument veřejného ochránce práv nemůže zpochybnit tvrzení, podle něhož v návaznosti na své šetření neměl k dispozici všechny relevantní poznatky potřebné k tomu, aby mohl řádně posoudit, zda se jedná o nesprávný úřední postup.

112 Pokud jde o argument, podle něhož úřad EPSO v dopise ze dne 26. dubna 2007 žalobkyni sdělil, že „osoby odpovědné za přijímání úředníků a zaměstnanců pocházející z různých orgánů si během pravidelných schůzek systematicky vyměňují informace o stavu vlastních seznamů vhodných kandidátů a často si navzájem poskytují úspěšné kandidáty“, je třeba uvést, že veřejný ochránce práv v rozhodnutí ze dne 22. října 2007 tuto praxi nezmínil. Z tohoto tvrzení navíc nelze vyvodit závěr o tom, kdy byly ostatní orgány, instituce a jiné subjekty Unie informovány o zápisu jména žalobkyně na seznam vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98. Z toho vyplývá, že i kdyby se tato praxe ústních sdělení prokázala, nic to nemění na tom, že se veřejný ochránce práv nemohl s touto skutečností spokojit a dospět k závěru, že v projednávané věci Parlament o disponibilitě žalobkyně ostatní orgány, instituce a jiné subjekty Unie včas informoval.

113 Nakonec je třeba na základě různých dokumentů zvaných „pooling“, které veřejný ochránce práv přiložil k odpovědi na písemnou otázku Tribunálu, poznamenat, že údaj o zápisu jmen úspěšných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98 na seznam vhodných kandidátů dotčeného výběrového řízení obsažený v dokumentech zvaných „pooling“ sestavených úřadem EPSO není zcela spolehlivý. Je nesporné, že jméno žalobkyně bylo na dotčený seznam zapsáno dne 17. května 2005, a z dokumentů Parlamentu předložených v průběhu řízení veřejným ochráncem práv vyplývá, že z původních 22 úspěšných kandidátů byli všichni přijati před 31. prosincem 2002 kromě jediného, který byl přijat dne 1. června 2003. Bez ohledu na skutečnost, že v únoru 2003 bylo na tomto seznamu zapsáno jméno pouze jediného úspěšného kandidáta, dokument úřadu EPSO ze dne 3. února 2003 uvádí, že na tomtéž seznamu jsou k tomuto datu stále zapsána jména šesti úspěšných kandidátů. Stejně tak v lednu 2005 na dotčeném seznamu nefigurovalo žádné jméno úspěšného kandidáta tohoto výběrového řízení. Podle dokumentu úřadu EPSO ze dne 26. ledna 2005 však byla k tomuto datu na dotčeném seznamu zapsána jména ještě dvou úspěšných kandidátů. Nakonec po 17. květnu 2005 muselo na dotčeném seznamu figurovat již pouze jméno žalobkyně. I přesto dokument úřadu EPSO ze dne 12. prosince 2005 uvádí, že na dotčeném seznamu zbývají jména ještě dvou úspěšných kandidátů.

114 Zatřetí žalobkyně zpochybňuje závěr uvedený v bodě 1.1 rozhodnutí ze dne 22. října 2007, jímž bylo šetření vedené na základě její stížnost uzavřeno. Žalobkyně se domnívá, že veřejný ochránce práv neprávem opomenul prošetřit protichůdné postoje Parlamentu, který jednak všechny její spontánní žádosti zamítl a jednak uvedl, že měla možnost zaslat své spontánní žádosti všem orgánům.

115 Stran této výtky je třeba připomenout následující skutečnosti.

116 V souladu s čl. 2 odst. 4 rozhodnutí 94/262 musí stížnosti veřejnému ochránci práv předcházet vhodné administrativní kroky uplatněné u dotyčných orgánů a institucí.

117 V projednávané věci Parlament žalobkyni v návaznosti na žádost o informace, kterou mu žalobkyně adresovala a která se týkala toho, jak by měla postupovat při ucházení se o volná místa, sdělil, že pokud jde o obsazování volných pracovních míst, je třeba nejdříve posoudit možnosti přeložení či jmenování povýšením uvnitř dotčeného orgánu a následně posoudit žádosti o převod nebo možnosti organizace interního výběrového řízení a seznam vhodných kandidátů otevřeného výběrového řízení může být konzultován teprve poté, co všechny tyto možnosti budou vyčerpány. Parlament dále uvedl, že žádosti úspěšných kandidátů otevřených výběrových řízení o místa zveřejněná v přehledu volných pracovních míst jsou automaticky zamítány jako nepřípustné.

118 Žalobkyně ve stížnosti uvádí, že „[se] na Parlament obrátila, aby se seznámila s postupem, kterým by se měla řídit za účelem získání jmenování“, a že „[jí Parlament sdělil], že [bude-li se ucházet] o volná místa, [její] žádost bude automaticky zamítnuta, jelikož úředníci a úspěšní kandidáti interních výběrových řízení mají přednost (viz dopis Parlamentu ze dne 5. ledna 2006, příloha 3)“. Dále si žalobkyně stěžovala na to, že neobdržela jedinou nabídku pracovního místa, a uvedla, že je osobně přesvědčena o tom, že je obětí pomstychtivosti Parlamentu.

119 V návaznosti na stížnost Parlament ve svém stanovisku uvedl, že žalobkyně měla možnost zasílat spontánní žádosti všem orgánům.

120 Veřejný ochránce práv konečně v bodě 1.1 rozhodnutí ze dne 22. října 2007 uvedl následující:

„Ve svém vyjádření [žalobkyně] poukázala na to, že byla úředníkem Parlamentu informována o skutečnosti, že nebyla oprávněna ucházet se o volná interní pracovní místa Parlamentu […] Veřejný ochránce práv poznamenává, že jelikož je nutné považovat tuto skutečnost za nové tvrzení, tomuto tvrzení nepředcházelo uplatnění vhodných kroků u Parlamentu […] Z tohoto důvodu se jím veřejný ochránce práv v rámci tohoto šetření nebude zabývat“.

121 S ohledem na tyto skutečnosti je třeba uvést, že údajné protichůdné jednání Parlamentu bylo výsledkem postoje, který Parlament přijal poté, co žalobkyně podala stížnost. Žalobkyně tedy nemohla na dané jednání v dotčené stížnosti upozornit, natož uplatnit vhodné administrativní kroky u Parlamentu, jež by v souladu s čl. 2 odst. 4 rozhodnutí 94/262 této stížnosti na dotčený postoj předcházely. Tento závěr je potvrzen skutečností, že žalobkyně ani ve stížnosti Parlamentu ze dne 14. listopadu 2006, ani ve stížnosti nezpochybnila způsob, jakým Parlament uplatňuje článek 29 služebního řádu úředníků Evropské Unie, ve znění použitelném pro projednávanou věc (dále jen „služební řád“), podle něhož smí orgán zohlednit seznam vhodných kandidátů otevřeného výběrového řízení pouze poté, co vyčerpal možnosti přeložení, jmenování povýšením v rámci příslušného orgánu, žádosti o převod či možnost uspořádat interní výběrové řízení.

122 Veřejný ochránce práv tudíž nepochybil, když v bodě 1.1 rozhodnutí ze dne 22. října 2007 uvedl, že údajné protichůdné jednání tvrzené žalobkyní bylo novým tvrzením, jemuž nepředcházelo uplatnění vhodných kroků u Parlamentu. Neprošetření dotčené protichůdnosti tudíž nepředstavuje porušení rozhodnutí 94/262, prováděcích ustanovení či zásady řádné péče.

123 Začtvrté žalobkyně veřejnému ochránci práv vytýká, že ocenil Parlament za to, že prodloužil platnost seznamu vhodných kandidátů, na němž figurovalo její jméno, aniž by jej znepokojila skutečnost, že její žádost o prodloužení tohoto seznamu zůstala bez odpovědi či případné konzultace Rady.

124 V tomto ohledu je třeba připomenout, že platnost seznamu vhodných kandidátů, na němž figurovalo jméno žalobkyně, vypršela dne 1. června 2007. Žalobkyně se dne 15. května 2007 obrátila na generálního tajemníka Parlamentu s žádostí o prodloužení platnosti dotčeného seznamu. Útvary Parlamentu na její dopis odpověděly dne 6. června 2007. V této odpovědi uvedly, že na základě žádosti veřejného ochránce práv požádal generální tajemník Parlamentu o zahájení postupu pro prodloužení platnosti seznamu vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98 do 31. srpna 2007. Dne 17. července 2007 informoval generální sekretariát Parlamentu žalobkyni o skutečnosti, že na žádost veřejného ochránce práv a do oznámení výsledku přezkumu spisu žalobkyně posledně jmenovaným se generální tajemník Parlamentu rozhodl prodloužit platnost tohoto seznamu do 31. srpna 2007. Konečně v bodě 2.6 rozhodnutí ze dne 22. října 2007 veřejný ochránce práv uvedl:

„A konečně pokud [jde] o dopis [žalobkyně] ze dne 21. května 2007, ve kterém žalobkyně uvědomila veřejného ochránce práv o tom, že se obrátila na generálního [tajemníka] Parlamentu […] dne 15. května 2007 s žádostí o prodloužení platnosti seznamu [vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98], veřejný ochránce práv připomíná, že měl v předchozí stížnosti za to, že volba OOJ ohledně dne, k němuž vyprší platnost seznamu vhodných kandidátů, představuje rozhodnutí, jež spadá

do diskreční pravomoci tohoto orgánu. V této souvislosti veřejný ochránce práv [ocenil] ochotu Parlamentu prodloužit platnost dotčeného seznamu vhodných kandidátů, čímž veřejnému ochránci práv umožnil hladký průběh šetření v projednávané věci."

125 S ohledem na obsah dopisu Parlamentu ze dne 6. června 2007 není přesné tvrzení, že Parlament neodpověděl přímo na žádost o prodloužení platnosti seznamu vhodných kandidátů, již formulovala žalobkyně v dopise ze dne 15. května 2007. V dopise Parlamentu ze dne 6. června 2007 se totiž výslovně uvádí, že tento dopis je odpovědí na dopis žalobkyně ze dne 15. května 2007. Skutečnost, že z dopisu Parlamentu rovněž vyplývá, že postup pro prodloužení platnosti seznamu vhodných kandidátů do 31. srpna 2007 byl zahájen na základě žádosti veřejného ochránce práv, neznamená, že na žádost žalobkyně o prodloužení platnosti nebylo odpovězeno. Tentýž dopis musí být chápán jako jediná odpověď na žádosti o prodloužení dotčené lhůty podané jak žalobkyní, tak veřejným ochráncem práv. V každém případě má Tribunál za to, že se stížnost netýkala otázky, zda se Parlament dopustil nesprávného úředního postupu tím, že výslovně neodpověděl na žádost žalobkyně o prodloužení platnosti seznamu vhodných kandidátů, na němž figurovalo její jméno. V důsledku toho nelze veřejnému ochránci práv vytýkat, že tyto otázky v návaznosti na stížnost neprošetřil. A konečně proti skutečnosti, že Parlament platnost seznamu vhodných kandidátů prodloužil do doby, než veřejný ochránce práv ukončil šetření, nelze s ohledem na požadavky řádné správy nic namítat.

126 Žalobkyně se dále dovolává skutečnosti, že k prodloužení platnosti seznamu vhodných kandidátů došlo bez konzultace s Radou. Toto tvrzení však žalobkyně dostatečně nerozvádí. V každém případě tato otázka nebyla předmětem stížnosti. Z toho vyplývá, že veřejnému ochránci práv nelze vytýkat, že tuto otázku v návaznosti na dotčenou stížnost neprošetřil.

127 Zapáté žalobkyně veřejnému ochránci práv vytýká, že v návaznosti na stížnost řádně neprošetřil otázku, zda byla ve vztahu k ostatním úspěšným kandidátům výběrového řízení EUR/A/151/98 diskriminována z důvodu, že její jméno bylo na seznamu vhodných kandidátů tohoto výběrového řízení zapsáno po kratší dobu než jména ostatních úspěšných kandidátů.

128 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že žalobkyně ve stížnosti netvrdila, že byla diskriminována z toho důvodu, že doba platnosti zápisu jejího jména na seznamu vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98 byla kratší než doba platnosti zápisu ostatních úspěšných kandidátů téhož výběrového řízení. Uvedla, že jí žádný z orgánů od jejího zápisu na dotčený seznam nenabídl pracovní místo a že se domnívá, že je obětí pomstychtivosti Parlamentu z důvodu opravných prostředků, jichž proti postupu Parlamentu využila. Dále upřesnila, že si přeje získat „jmenování či alespoň spravedlivou účast na obsazování volných míst, a to ve všech evropských orgánech". Nakonec veřejného ochránce práv požádala, aby zahájil šetření, „nesprávného úředního postupu při vedení [jejího] spisu, jenž figuroval na seznamu vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98".

129 V dopise ze dne 30. ledna 2007 veřejný ochránce práv požádal Parlament, aby se vyjádřil k následujícímu tvrzení: „[Žalobkyně] se domnívá, že Parlament nevedl náležitě její spis [v návaznosti na zařazení] jejího jména [na seznam vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98]", a k následující žádosti: „[žalobkyně] požaduje, aby s ní bylo při obsazování volných pracovních míst v orgánech Společenství zacházeno spravedlivým způsobem".

130 Parlament ve svém stanovisku konstatoval, že žalobkyně neprokázala skutečnosti, jež by nasvědčovaly tomu, že byla oproti ostatním úspěšným kandidátům výběrového řízení EUR/A/151/98 přímo či nepřímo diskriminována. Ve vyjádření ke stanovisku Parlamentu žalobkyně tento posledně uvedený závěr nezpochybnila. Inspekce veřejného ochránce práv se rovněž netýkaly diskriminace, již žalobkyně tvrdí v bodě 127 výše (viz bod 92 výše).

131 V e-mailu ze dne 28. srpna 2007 adresovaném osobě, jež byla v úřadu veřejného ochránce práv odpovědná za její spis, žalobkyně uvedla následující:

„Jak víte, Parlament […] souhlasil s prodloužením seznamu [vhodných kandidátů] výběrového řízení EUR/A/151/98 teprve na Vaši žádost (ta má byla mlčky zamítnuta). Udělené prodloužení činí pouhé tři měsíce (z nichž dva měsíce spadají do období dovolených), ačkoli se domnívám, že Parlament prodloužil původní seznam na delší dobu. Podle Parlamentu […] tato lhůta měla jediný účel, a to usnadnit Vám uzavření vedeného šetření."

132 S ohledem na tyto skutečnosti žalobkyně nemůže veřejnému ochránci práv vytýkat, že neprošetřil v návaznosti na její stížnost otázku, zda byla oproti ostatním úspěšným kandidátům výběrového řízení EUR/A/151/98 diskriminována z důvodu, že její jméno bylo na seznamu vhodných kandidátů tohoto výběrového řízení zapsáno po kratší dobu než jména ostatních úspěšných kandidátů dotčeného výběrového řízení. Dotčená stížnost ani takové tvrzení neobsahovala. To potvrzuje skutečnost, že žalobkyně v odpovědi na stanovisko Parlamentu nezpochybnila závěr Parlamentu, podle něhož neprokázala skutečnosti, jež by nasvědčovaly tomu, že byla oproti ostatním úspěšným kandidátům tohoto výběrového řízení přímo či nepřímo diskriminována.

133 Pokud jde mimoto o výtku žalobkyně, jež se týká prodloužení platnosti seznamu vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98 o pouhé tři měsíce, zatímco platnost původního seznamu vhodných kandidátů byla prodloužena o delší dobu (viz e-mail ze dne 28. srpna 2007 reprodukovaný v bodě 131 výše) a zatímco bývalo zvykem prodlužovat platnost seznamu vhodných kandidátů otevřeného výběrového řízení o delší dobu (viz dopis ze dne 19. října 2007), je třeba poznamenat, že rozhodnutí o prodloužení platnosti seznamu vhodných kandidátů, na němž figurovalo jméno žalobkyně, nemohlo být předmětem stížnosti, jelikož bylo Parlamentem přijato v červnu 2007. Veřejnému ochránci práv tudíž nemůže být vytýkáno, že tuto otázku v návaznosti na dotčenou stížnost neprošetřil. Kromě toho se nezdá, že by otázky, které žalobkyně ve výše citované korespondenci položila veřejnému ochránci práv, byly nejdříve položeny Parlamentu. Konečně vágní tvrzení žalobkyně, že platnost dotčeného seznamu byla prodloužena původním úspěšným kandidátům dotčeného řízení o delší dobu a že bylo zvykem prodlužovat platnost seznamů vhodných kandidátů otevřených výběrových řízení o delší dobu, nejsou ničím doložena. Veřejnému ochránci práv tudíž nelze vytýkat, že na základě konkrétně těchto tvrzení neprovedl šetření. Z toho vyplývá, že výtku, jež byla převzata v bodě 127 výše a jež se týká nedostatku řádné péče, je třeba zamítnout.

134 Zašesté se žalobkyně domnívá, že inspekční spis neobsahoval žádný důkaz o tom, že byl seznam vhodných kandidátů, na němž bylo její jméno zapsáno, zaslán všem GŘ Parlamentu, a že se tudíž veřejný ochránce práv v tomto ohledu neprávem spolehl pouze na tvrzení Parlamentu.

135 Parlament ve stanovisku ze dne 20. března 2007 uvedl, že seznamy vhodných kandidátů byly zaslány všem GŘ Parlamentu a že přehled aktuálně platných seznamů, jakož i počet disponibilních úspěšných kandidátů na každém z takových seznamů, byl každoročně zasílán dotčeným GŘ. Veřejný ochránce práv mimo jiné v průběhu šetření uvedl, že si přeje prošetřit dotčené spisy Parlamentu stran skutečnosti, že „Parlament zřejmě tvrdí, že seznam vhodných kandidátů, na nějž bylo [jméno žalobkyně zařazeno] (v květnu 2005), [byl] zaslán všem GŘ a figuroval i v přehledu platných seznamů, jež je GŘ zasílán každý rok".

136 Žalobkyně ve vyjádření ke stanovisku Parlamentu ze dne 20. března 2007 vyjádřila domněnku, že Parlament nepředložil nic, co by jeho tvrzení o předání seznamu vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98 generálním ředitelstvím podpořilo.

137 Konečně v bodě 2.4 rozhodnutí ze dne 22. října 2007 veřejný ochránce práv upřesnil, že „s ohledem na jeho inspekci spisů Parlamentu […] [byl] spis obsahující přihlášku [žalobkyně] poskytnut všem [GŘ] Parlamentu".

138 S ohledem na tyto skutečnosti je třeba konstatovat, že tvrzení veřejného ochránce práv vyjádřené v bodě 2.4 rozhodnutí ze dne 22. října 2007, jak bylo reprodukováno v bodě 137 výše, neobsahuje žádný konkrétní odkaz na dokumenty, jež by umožnily toto tvrzení doložit, a to bez ohledu na skutečnost, že žalobkyně v komentáři ke stanovisku Parlamentu na nutnosti podepření postoje Parlamentu důkazy trvala.

139 Veřejný ochránce práv v písemnostech předložených Tribunálu neuvedl v tomto ohledu žádný důkaz. Pouze zdůraznil, že dopis, jímž byla inspekce oznámena, jasně uváděl, že se jedná o inspekci platných seznamů zasílaných každoročně GŘ a že k závěru vyjádřenému v bodě 2.4 rozhodnutí ze dne 22. října 2007 dospěl na základě výsledků inspekce, z čehož vyvodil, že „to vše nasvědčovalo tomu, že [jeho] zástupci […] skutečně v průběhu jimi prováděné inspekce viděli dokumenty, jež potvrdily, že Parlament své útvary o skutečnosti, že jméno žalobkyně bylo na dotčený seznam [vhodných kandidátů] připsáno, informoval“.

140 S ohledem na výše uvedené je třeba připustit, že veřejný ochránce práv nedostál povinnosti řádné péče v rámci šetření, jež se týkalo poskytnutí informace o zápisu jména žalobkyně na seznam vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98 všem generálním ředitelstvím. Toto nesplnění povinnosti řádné péče při vedení dotčeného šetření se projevilo na skutečnosti, že veřejný ochránce práv nemůže doložit závěr uvedený v bodě 2.4 rozhodnutí ze dne 22. října 2007 ničím jiným než domněnkou založenou na dokumentech, jejichž povahu ani obsah není schopen upřesnit.

K existenci dostatečně závažného porušení

141 Z výše uvedeného vyplývá, že se veřejný ochránce práv v rámci přezkumu stížnosti dopustil trojího protiprávního jednání.

142 Veřejný ochránce práv zaprvé zkreslil obsah stanoviska Parlamentu (viz bod 102 výše). Toto zkreslení spočívá na nedostatku řádné péče při prošetřování spisu a zakládá dostatečně závažné porušení unijního práva, jež může vést ke vzniku odpovědnosti Unie. Veřejný ochránce práv totiž nedisponuje prostorem pro uvážení, pokud jde o převzetí obsahu určitého dokumentu.

143 Veřejný ochránce práv zadruhé nedostál povinnosti řádné péče při přezkumu předání informací o zápisu jména žalobkyně na seznam vhodných kandidátů Parlamentem ostatním orgánům, institucím a jiným subjektům Unie. Neprokázal, že prošetřil relevantní údaje a disponoval jimi, aby mu umožnily zjistit, zda a jak byl dotčený seznam vhodných kandidátů dán v období mezi 17. květnem 2005 a 14. květnem 2007 k dispozici ostatním orgánům, institucím a jiným subjektům Unie (viz bod 109 výše). Tento nedostatek řádné péče představuje v souladu s judikaturou uvedenou v bodě 86 výše dostatečně závažné porušení, jež může vést ke vzniku odpovědnosti Unie.

144 Veřejný ochránce práv zatřetí nedostál povinnosti řádné péče při přezkumu předání informací ohledně zařazení žalobkyně na seznam vhodných kandidátů (viz bod 140 výše) Parlamentem svým GŘ. Neprokázal, že prošetřil relevantní údaje a disponoval jimi, aby mohl dotčené předání posoudit. Tento nedostatek řádné péče představuje v souladu s judikaturou uvedenou v bodě 86 výše dostatečně závažné porušení, jež může vést ke vzniku odpovědnosti Unie.

145 Vzhledem k tomu, že protiprávní jednání identifikované v bodech 142 až 144 výše může vést ke vzniku odpovědnosti Unie, případná rekvalifikace skutkového základu tohoto protiprávního jednání tak, aby zároveň představovalo porušení čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 94/262 a článků 5 a 9.2 prováděcích ustanovení, nebude mít vliv na určení protiprávnosti, jež může vést ke vzniku odpovědnosti Unie.

Závěr

146 S ohledem na výše uvedené je třeba dospět k závěru, že veřejný ochránce práv při třech příležitostech nedostál povinnosti řádné péče v návaznosti na šetření stížnosti a že tato pochybení mohou vést ke vzniku odpovědnosti Unie.

c) K protiprávnímu jednání spočívajícímu v porušení čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 94/262, článku 5 a čl. 9.2 prováděcích ustanovení a zásad řádné péče a řádné správy ve vztahu k rozhodnutí ze dne 31. března 2011

147 Ve druhé části prvního žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že se veřejný ochránce práv při šetření z vlastního podnětu dopustil chyb, jež zakládají odpovědnost Unie.

148 Zaprvé žalobkyně veřejnému ochránci práv vytýká, že neověřil pravdivost tvrzení Parlamentu, pokud jde o obsah úředního registru pošty Parlamentu.

149 Konkrétně veřejný ochránce práv v bodech 77 a 87 rozhodnutí ze dne 31. března 2011 uvedl, že Parlament potvrdil, že komunikace mezi jednotlivými orgány o konkrétních kandidátech v zásadě není do úředního registru ukládána. Veřejný ochránce práv měl za to, že o správnosti této informace není třeba pochybovat.

150 Žalobkyně se domnívá, že veřejný ochránce práv se nemohl bez ověření na toto tvrzení Parlamentu spolehnout, jelikož podle ní veškerá úřední korespondence mezi jednotlivými orgány běžně figuruje v úředním registru pošty a všechny dopisy, které od Parlamentu obdržela, byly označeny číslem, jež odpovídalo číslu v úředním registru, a nikoli internímu číslu.

151 V tomto ohledu má Tribunál za to, že skutečnost, že všechny dopisy, které žalobkyně od Parlamentu obdržela, byly označeny číslem úředního registru, nepředstavuje indicii, jíž by bylo možné zpochybnit tvrzení Parlamentu, že korespondence mezi orgány týkající se některého kandidáta nebyla uložena v úředním registru korespondence. Korespondence mezi orgány a kandidátem je již ze své povahy korespondencí úřední, kdežto v případě korespondence mezi orgány o některém kandidátovi tomu tak nutně není. Předmětem šetření veřejného ochránce práv z vlastního podnětu navíc nebyla vhodná správa registrů korespondence Parlamentu, ale předání seznamu vhodných kandidátů, na němž figurovalo jméno žalobkyně, ostatním orgánům, institucím a jiným subjektům Unie. Vzhledem k tomuto předmětu šetření by mohlo Parlamentu tvrzení, že v úředním registru nebylo známky korespondence mezi orgány o některém kandidátovi, případně uškodit, což zvyšuje jeho hodnověrnost. S ohledem na tyto skutečnosti je nutné konstatovat, že žalobkyně nepředložila dostatek důkazů umožňujících prokázat, že veřejný ochránce práv nedostál své povinnosti řádné péče, když se spolehl na tvrzení Parlamentu, podle něhož korespondence o žalobkyni mezi ním a ostatními orgány nebyla uložena v úředním registru korespondence Parlamentu.

152 Tento závěr není zpochybněn skutečností, že by praxe Parlamentu neregistrovat korespondenci o žalobkyni mezi jednotlivými orgány mohla být v rozporu s článkem 24 kodexu řádné praxe. Soulad této praxe s dotčeným kodexem nebyl předmětem daného šetření veřejného ochránce práv a žalobkyně v tomto ohledu nepodala veřejnému ochránci stížnost. Tato otázka souladu navíc neumožňuje zpochybnit tvrzení Parlamentu, že dotčená korespondence nebyla do registru převzata.

153 Zadruhé žalobkyně veřejnému ochránci práv vytýká, že poté, co zahájil šetření z vlastního podnětu, odmítl prošetřit, zda Parlament informoval ostatní orgány o zápisu jména žalobkyně na seznam vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98. V tomto ohledu je třeba uvést, že je nesporné, že žalobkyně s pokračováním šetření veřejného ochránce práv z vlastního podnětu v jeho průběhu nesouhlasila [viz dopis ze dne 10. července 2010].

154 V rozhodnutí ze dne 31. března 2011 veřejný ochránce práv nejdříve dospěl k závěru, že v šetření není namístě pokračovat z důvodu nesouhlasu žalobkyně. Následně uvedl, že v kontextu šetření z vlastního podnětu by mohl v šetření pokračovat z úřední povinnosti i bez souhlasu žalobkyně, pokud by to vyžadoval převažující veřejný zájem. Měl však za to, že v daném případě tomu tak není, jelikož šetření z vlastního podnětu zahájil maje na mysli především zájem žalobkyně. S ohledem na tyto okolnosti se veřejný ochránce práv domníval, že postoj žalobkyně představuje překážku pro jeho další vyšetřování, a že tedy není třeba v šetření pokračovat (viz body 89 až 94 rozhodnutí ze dne 31. března 2011).

155 S ohledem na tyto důvody uvedené v rozhodnutí ze dne 31. března 2011 je třeba nejprve poznamenat, že veřejný ochránce práv neměl v kontextu šetření z vlastního podnětu povinnost ukončit vyšetřování, pokud s tímto šetřením jím dotčená osoba nesouhlasila. Jak uvádí žalobkyně, žádné z ustanovení rozhodnutí 94/262 či prováděcích ustanovení veřejnému ochránci práv neukládá, aby získal souhlas stěžovatele se šetřením u některého z orgánů nebo institucí Unie. Stejně tak žádné ustanovení veřejnému ochránci práv neukládá, aby prováděl šetření z vlastního podnětu pouze v případě, že to odůvodňuje převažující veřejný zájem.

156 Povinnost veřejného ochránce práv vést šetření s řádnou péčí mu však ukládá, aby při provádění jednotlivých vyšetřovacích kroků zohlednil všechny relevantní skutečnosti. Mezi takové skutečnosti patří i postoj dotyčných osob a veřejný zájem na daném šetření. Veřejný ochránce práv disponuje posuzovací pravomocí při zvažování těchto skutečností pro rozhodnutí, zda je třeba šetření vést či nikoli.

157 V projednávané věci žalobkyně nezpochybňuje ani skutečnost, že s šetřením veřejného ochránce práv z vlastního podnětu nesouhlasila, ani skutečnost, že dotčené šetření neodůvodňoval zvláštní veřejný zájem. Tribunál má za to, že veřejný ochránce práv nepřekročil zjevným a závažným způsobem meze své posuzovací pravomoci v oblasti šetření, když poukázal na nesouhlas žalobkyně s vyšetřovacími opatřeními, aby tak dané šetření z vlastního podnětu ukončil. Nicméně tím, že toto šetření z vlastního podnětu ukončil, aniž posoudil, zda se Parlament při oznámení zápisu jména žalobkyně na seznam vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98 svým útvarům a ostatním orgánům, institucím a jiným subjektům Unie dopustil nesprávného úředního postupu, upustil veřejný ochránce práv od možnosti napravit prostřednictvím tohoto šetření jistá pochybení, kterých se dopustil při šetření na základě stížnosti a rozhodnutí ze dne 22. října 2007. Veřejný ochránce práv se tudíž nemůže na šetření z vlastního podnětu odvolávat za účelem zproštění Unie její odpovědnosti za chyby, jichž se dopustil při šetření na základě stížnosti.

158 Pokud jde o výtku žalobkyně, že veřejný ochránce práv neprošetřil skutečnost, že Parlament nekonzultoval Radu (viz bod 96 rozhodnutí ze dne 31. března 2011), tento nedostatek šetření mohl veřejný ochránce práv rovněž odůvodnit nesouhlasem žalobkyně s těmito vyšetřovacími opatřeními.

159 A konečně se Tribunál v každém případě domnívá, že i kdyby se mělo mít za to, že veřejný ochránce práv chybně odmítl provést šetření z důvodu, že s ním žalobkyně nesouhlasí, žalobkyně by se nemohla na toto pochybení při vymáhání odškodnění odvolávat vzhledem k zásadě *nemini licet venire contra factum proprium*. Je třeba konstatovat, že žalobkyně nemůže, aniž by si protiřečila, požadovat náhradu škody za to, že veřejný ochránce práv neprovedl z vlastního podnětu šetření, s nímž nesouhlasila. Posledně uvedený závěr není zpochybněn skutečností, že se veřejný ochránce práv nemůže odvolávat na šetření z vlastního podnětu za účelem zproštění Unie odpovědnosti za chyby, jichž se dopustil při šetření na základě stížnosti a rozhodnutí ze dne 22. října 2007.

160 Z výše uvedených důvodů musí být všechny výtky žalobkyně uvedené v druhé části prvního žalobního důvodu zamítnuty.

d) Závěr

161 V návaznosti na analýzu prvního žalobního důvodu je třeba rozhodnout, že se veřejný ochránce práv dopustil v trojím ohledu protiprávního jednání, jež může založit odpovědnost Unie, jak bylo shrnuto v bodě 146 výše.

2. K protiprávnímu jednání spočívajícímu v zjevně nesprávném posouzení

a) Úvod

162 Ve druhém žalobním důvodu žalobkyně v podstatě tvrdí, že se veřejný ochránce práv dopustil v rozhodnutích ze dne 22. října 2007 a 31. března 2011 zjevně nesprávného posouzení, jež zakládá odpovědnost Unie. Veřejný ochránce práv zpochybňuje, že by se dotčeného nesprávného posouzení dopustil.

b) K citaci stanoviska Parlamentu v rozhodnutí ze dne 22. října 2007

163 Žalobkyně rekvalifikuje výtku uvedenou v bodě 102 výše jako zjevně nesprávné posouzení. Z důvodů uvedených v bodech 102 a 142 výše dotčená protiprávnost zakládá odpovědnost Unie.

c) K opravě rozhodnutí ze dne 22. října 2007

164 Žalobkyně se domnívá, že veřejný ochránce práv pochybil, zfalšoval skutkové okolnosti a manipuloval s nimi, čímž se dopustil trestného činu padělání a použití padělaných dokumentů, když dne 29. června 2010 opravil bod 2.5 rozhodnutí ze dne 22. října 2007, aniž skutečnost, že tuto opravu provedl, zveřejnil.

165 S ohledem na tyto výtky Tribunál nejprve zdůrazňuje, že má pravomoc rozhodovat o tom, zda jisté jednání orgánů může založit odpovědnost Unie, avšak nikoli o tom, zda tímto jednáním došlo k trestnému činu. Z toho vyplývá, že tvrzení, jež předpokládá rozhodnutí Tribunálu o tom, že se veřejný ochránce práv dopustil trestného činu padělání a použití padělaných dokumentů, je nepřípustné.

166 Dále Tribunál poznamenává, že v rozhodnutí veřejného ochránce práv ze dne 29. června 2010 adresovaném Parlamentu, jehož kopii žalobkyně obdržela, veřejný ochránce práv uvedl, že byl nucen rozhodnutí ze dne 22. října 2007 opravit, jelikož se v bodě 2.5 vyskytovala chyba zkreslující obsah stanoviska Parlamentu (viz bod 102 výše). V rozhodnutí ze dne 29. června 2007 byla tedy oprava, již bylo nutné provést, výslovně žalobkyni a Parlamentu oznámena. Žalobkyně se tudíž nemůže odvolávat na neodůvodněnou manipulaci či falšování rozhodnutí ze dne 22. října 2007.

167 Tato oprava byla následně zveřejněna, a to tak, že veřejný ochránce práv zveřejnil pozměněnou verzi rozhodnutí ze dne 22. října 2007, jež obsahovala opravu přijatou rozhodnutím ze dne 29. června 2010. Tato pozměněná verze rozhodnutí ze dne 22. října 2007 nahradila původní chybné rozhodnutí ze dne 22. října 2007. Oznámení dotčené opravy žalobkyni tak bylo zcela transparentní.

168 Z toho vyplývá, že nezveřejnění informace o provedené opravě nepředstavuje pochybení, natožpak falšování rozhodnutí ze dne 22. října 2007. Výtka žalobkyně musí být z toho důvodu zamítnuta.

d) K předání seznamu vhodných kandidátů ostatním orgánům

169 Zaprvé žalobkyně veřejnému ochránci práv vytýká, že neshledal nesprávným úředním postupem skutečnost, že Parlament nezveřejnil jméno žalobkyně jakožto jméno úspěšného kandidáta výběrového řízení EUR/A/151/98 v Úředním věstníku i přesto, že dne 25. února 2003 Parlament přijal doporučení veřejného ochránce práv zveřejňovat jména úspěšných kandidátů výběrových řízení.

170 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že žalobkyně na toto nezveřejnění ve své stížnosti výslovně neupozornila. Proto na základě této stížnosti veřejný ochránce neměl v tomto ohledu povinnost případný nesprávný úřední postup Parlamentu prošetřit.

171 V návaznosti na písemnou otázku Tribunálu předložil veřejný ochránce práv doporučení, jež Parlamentu zaslal dne 11. prosince 2002 a jež se týkalo zveřejňování jmen úspěšných kandidátů v Úředním věstníku, jakož i dopis předsedy Parlamentu ze dne 25. února 2003 přijímající toto doporučení. Z uvedeného doporučení vyplývá, že se vztahuje na výběrová řízení proběhnuvší po jeho přijetí a že kandidáti těchto výběrových řízení musí být o skutečnosti, že jména úspěšných kandidátů budou následně zveřejněna, informováni v oznámení o výběrovém řízení.

172 Vzhledem k tomu, že výběrové řízení, jehož se žalobkyně účastnila, bylo zveřejněno dne 2. března 1999, tedy před přijetím uvedeného doporučení Parlamentem, a vzhledem k tomu, že oznámení o výběrovém řízení EUR/A/151/98 neobsahovalo informaci o tom, že jména úspěšných kandidátů budou zveřejněna, nemohl veřejný ochránce práv Parlamentu vytýkat, že se neřídil jeho doporučením přijatým dne 25. února 2003. Veřejný ochránce práv by nezajistil dodržení jednoho z požadavků svého vlastního doporučení, a sice že všichni kandidáti musí být o zveřejnění jmen úspěšných kandidátů informováni v oznámení o výběrovém řízení, kdyby shledal, že se Parlament nezveřejněním jména žalobkyně v Úředním věstníku v návaznosti na její zápis na seznam vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98 dopustil nesprávného úředního postupu.

173 Nakonec Tribunál poznamenává, že jména ostatních 22 úspěšných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98 nebyla v Úředním věstníku zveřejněna. Žalobkyně neuvedla žádný důvod, proč by měla požívat větší publicity než ostatních 22 úspěšných kandidátů. Za těchto okolností jak zásada rovného, tak zásada spravedlivého zacházení, na něž se sama žalobkyně ve své stížnosti odvolává, předpokládají, že seznam vhodných kandidátů, na kterém figurovalo jméno žalobkyně, nebude v Úředním věstníku zveřejněn, stejně jako nebyl zveřejněn pro ostatních 22 úspěšných kandidátů.

174 Z výše uvedených důvodů má Tribunál za to, že veřejný ochránce práv správně rozhodl, že se Parlament nedopustil nesprávného úředního postupu, když jméno žalobkyně jakožto úspěšného kandidáta výběrového řízení EUR/A/151/98 v Úředním věstníku nezveřejnil.

175 Zadruhé se žalobkyně domnívá, že se veřejný ochránce práv dopustil několika pochybení tím, že využil dokumentu „pooling“ ze dne 14. května 2007, aby prokázal, že ostatní orgány a instituce Unie měly přístup k informacím týkajícím se disponibility žalobkyně.

176 Žalobkyně se předně domnívá, že veřejný ochránce práv pochybil, jelikož neověřil opodstatněnost tvrzení Parlamentu, podle něhož byl dokument „pooling“ ze dne 14. května 2007 důvěrný. Podle žalobkyně tento dokument důvěrný nebyl.

177 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že veřejný ochránce práv měl v kontextu svého šetření přístup k plné verzi dokumentu „pooling“ ze dne 14. května 2007 [viz zpráva o inspekci]. Parlament nicméně požádal, aby se s tímto dokumentem nakládalo jako s dokumentem důvěrným, což veřejný ochránce akceptoval. Žalobkyně tedy k dotčenému dokumentu v průběhu správního řízení, jež vyústilo v rozhodnutí ze dne 22. října 2007 a v rozhodnutí ze dne 31. března 2011, neměla přístup. V rámci tohoto soudního řízení veřejný ochránce práv předložil verzi dokumentu „pooling“ ze dne 14. května 2007, jejíž některé části byly začerněny.

178 V souladu s čl. 13.3 prováděcích ustanovení nemá stěžovatel přístup k dokumentům či informacím, které veřejný ochránce práv získal, byly-li pro něj označeny jako důvěrné. Článek 10.1 prováděcích ustanovení stanoví, že veřejný ochránce práv posoudí na žádost stěžovatele stížnost jako důvěrnou. Uvedená ustanovení nestanoví výjimky nebo zvláštní postup sloužící k ověření opodstatněnosti žádostí o důvěrné zacházení.

179 Vzhledem k výše uvedenému nepřísluželo veřejnému ochránci práv zpochybňovat žádosti orgánů o důvěrné zacházení s jistými dokumenty či informacemi ve vztahu ke stěžovateli, stejně jako mu nepřísluželo zpochybňovat žádost stěžovatele o důvěrné zacházení s jeho stížností.

180 Veřejný ochránce práv se tudíž nedopustil pochybení tím, že žádost Parlamentu o důvěrné zacházení nezpochybnil.

181 Pokud však veřejný ochránce práv v některém rozhodnutí založí své závěry na důvěrných informacích a stěžovatel legalitu takového rozhodnutí zpochybní před unijním soudem, nemůže se veřejný ochránce práv proti výtkám stěžovatele bránit uvedením důvodů, jež se zakládají na důvěrných informacích, k nimž ani stěžovatel, ani soud nemají přístup. Pokud totiž veřejný ochránce práv odmítá poskytnout určité informace či jejich části z důvodu, že jsou tyto informace důvěrné, unijní soud přistoupí k přezkumu legality napadeného rozhodnutí výhradně na základě těch informací, které poskytnuty byly (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, Sb. rozh., EU:C:2013:518, bod 127).

182 Žalobkyně se dále domnívá, že veřejný ochránce práv pochybil, když svůj závěr v rozhodnutí ze dne 22. října 2007 založil na dokumentu „pooling“ ze dne 14. května 2007, ačkoli uvedený dokument nedokazuje, že by v něm uvedené informace byly dány k dispozici všem orgánům, institucím a jiným subjektům Unie před 14. květnem 2007 nebo po tomto datu.

183 Touto výtkou žalobkyně pouze opakovaně poukazuje na protiprávnost tvrzenou v bodě 103 výše a rekvalifikuje ji jako zjevně nesprávné posouzení. Z důvodů uvedených v bodě 104 výše a následujících je třeba konstatovat, že veřejný ochránce práv jednal protiprávně, když na základě dokumentu „pooling“ ze dne 14. května 2007 považoval za prokázané, že Parlament řádně ostatní orgány, instituce a jiné subjekty Unie informoval o zápisu jména žalobkyně na seznam vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98.

184 Zatřetí žalobkyně veřejnému ochránci práv vytýká, že se nesprávně snažil ověřit u orgánů, institucí a jiných subjektů Unie, zda jim byl seznam vhodných kandidátů výběrového řízení předán, přestože on sám jakožto jeden z orgánů o tomto seznamu nevěděl.

185 Pokud jde o šetření na základě stížnosti, skutečnost, že veřejný ochránce práv zjišťoval u Parlamentu okolnosti předání seznamu výběrového řízení EUR/A/151/98 ostatním orgánům, institucím a jiným subjektům Unie, nelze považovat za pochybení. Nejprve je třeba poznamenat, že šetření prováděné na základě stížnosti a nábor úředníků do jeho úřadu představují dva rozdílné úkoly veřejného ochránce práv a veřejný ochránce práv není povinen hledat souvislost mezi stížnostmi, o nichž vede šetření, a neobdržením informací potřebných k náboru zaměstnanců, v projednávané věci tedy seznamu vhodných kandidátů výběrového řízení. Dále je v každém případě třeba připomenout, že veřejný ochránce práv disponuje prostorem pro uvážení, pokud jde o způsob, jakým vede své šetření, a jeho volba obrátit se nejdříve na Parlament meze tohoto prostoru pro uvážení nepřekračuje.

186 Pokud jde o šetření z vlastního podnětu, nemůže být veřejnému ochránci práv vytýkáno, že provedl šetření, aniž nejprve ověřil, zda ve svém postavení unijního orgánu obdržel od Parlamentu informaci o zápisu jména žalobkyně na seznam vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98. Vedle skutečnosti, že veřejný ochránce práv disponuje prostorem pro uvážení, co se týče organizace jeho šetření, a může si tedy vybrat, který z relevantních aspektů prověří jako první, je třeba poznamenat, že

i kdyby veřejný ochránce práv obdržel takovou informaci, nestačilo by to nutně k prokázání, že dotčenou informaci obdržely i ostatní orgány, instituce a jiné subjekty Unie. Z toho vyplývá, že výtka žalobkyně uvedená v bodě 184 výše je neopodstatněná.

187 Začtvrté se žalobkyně domnívá, že skutečnost, že veřejný ochránce práv v rozhodnutí ze dne 22. října 2007 uvedl, že inspekce prokázala, že její životopis byl zaslán Radě, aniž upřesnil, že k tomuto zaslání došlo v návaznosti na jeho žádost, svědčí o tom, že Rada neměla k dispozici informace o seznamu vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98, ačkoli byla jedním z jeho organizátorů. Dále žalobkyně rovněž tvrdí, že skutečnost, že byla zamítnuta její žádost o pracovní místo u Evropského účetního dvora, naznačuje, že posledně jmenovaný neměl k dispozici informace o dotčeném seznamu. Nakonec se žalobkyně odvolává na svou korespondenci s úřadem EPSO z roku 2007 a domnívá se, že z této korespondence nelze dovodit, že by její jméno bylo zapsáno na seznamu úřadu EPSO před 26. dubnem 2007. Žalobkyně vytýká veřejnému ochránci práv, že tyto údaje pocházející od úřadu EPSO, které mu žalobkyně poskytla, nekonfrontoval s tvrzeními Parlamentu založenými na dokumentu „pooling“ ze dne 14. května 2007.

188 Tyto úvahy žalobkyně podporují její žalobní bod, který se zakládá na chybějícím důkazu o předání seznamu vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98 k dispozici ostatním orgánům, institucím a jiným subjektům Unie, což mělo za následek, že veřejný ochránce práv v tomto ohledu v rozhodnutí ze dne 22. října 2007 nesprávně posoudil skutkové okolnosti. Vzhledem k tomu, že Tribunál uznává, že se veřejný ochránce práv v tomto ohledu dopustil protiprávního jednání (viz bod 104 výše a následující), nemají tyto úvahy vliv na řešení sporu. Tribunál nicméně poznamenává, že skutečnost, že si Rada vyžádala životopis žalobkyně poté, co ji žalobkyně kontaktovala, nedokazuje nic, pokud jde o předání seznamu vhodných kandidátů, na němž figurovalo jméno žalobkyně, Radě k dispozici. Stejně tak skutečnost, že Účetní dvůr na žádost žalobkyně odpověděl, že nejsou volná taková pracovní místa, jež by odpovídala její žádosti, neprokazuje nic, pokud jde o předání seznamu vhodných kandidátů, na němž figurovalo jméno žalobkyně, Účetnímu dvoru k dispozici.

189 Zapáté, pokud jde o domněnku žalobkyně, že veřejný ochránce práv pochybil, když v rámci šetření z vlastního podnětu neprošetřil distribuci seznamu vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98, překrývá se tento žalobní bod s bodem, jímž se Tribunál zabýval v bodě 153 výše.

e) K bodu 2.2 rozhodnutí ze dne 22. října 2007

190 Žalobkyně se domnívá, že veřejný ochránce práv pochybil, když v dopise ze dne 1. října 2008 uvedl, že potvrzuje „znovu, že bod 2.2 [jeho] rozhodnutí se opírá o tvrzení Parlamentu uvedené ve stanovisku ze dne 20. března 2007, že seznam vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98 byl zaslán všem [GŘ]“. Podle žalobkyně tímto veřejný ochránce naznačil, že své závěry neopíral o vyšetřovací spis, nýbrž výhradně o jednostranná tvrzení Parlamentu.

191 Tento žalobní bod neobstojí, neboť jak veřejný ochránce práv sám uvedl, v bodě 2.2 rozhodnutí ze dne 22. října 2007 pouze reprodukuje postoj Parlamentu. Tento postoj v dotčeném bodě nepřezkoumává. Avšak pokud jde o pochybnosti žalobkyně ohledně nepředání seznamu k dispozici všem GŘ Parlamentu, je třeba poznamenat, že se tento žalobní bod překrývá se skutečností vytýkanou v bodě 134 výše a následujících a žalobkyně správně poukazuje na absenci takového sdělení.

f) K délce platnosti seznamu vhodných kandidátů

192 Zaprvé se žalobkyně domnívá, že veřejný ochránce práv pochybil, když v bodě 2.6 rozhodnutí ze dne 22. října 2007 dospěl k závěru, že volba data, k němuž vyprší platnost seznamu, spadá do diskreční pravomoci OOJ. Podle žalobkyně služební řád takovou pravomoc OOJ nepřiznává.

193 V tomto ohledu má Tribunál za to, že z článku 29 ve spojení s článkem 30 služebního řádu vyplývá, že OOJ přísluší určení délky platnosti seznamu vhodných kandidátů výběrového řízení. V tomto ohledu má OOJ rozsáhlou posuzovací pravomoc, již musí vykonávat za dodržení takových obecných zásad, jako jsou zásada rovného zacházení a povinnost uvést odůvodnění. Veřejný ochránce práv tudíž nepochybil, když dospěl k závěru, že volba data, k němuž vyprší platnost takového seznamu, je rozhodnutím, které spadá do diskreční pravomoci administrativy.

194 Pokud jde zadruhé o výtku žalobkyně, že veřejný ochránce práv pochybil, když neshledal jako nedostatečně odůvodněné rozhodnutí Parlamentu prodloužit platnost seznamu vhodných kandidátů, na němž figurovalo její jméno, je třeba poznamenat, že Parlament ve svém dopise ze dne 17. července 2007 upřesnil, že toto prodloužení bylo uděleno za účelem umožnění veřejnému ochránci práv uzavřít šetření. Výtka žalobkyně proto musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

195 Pokud jde zatřetí o výtku žalobkyně, že veřejný ochránce práv pochybil, když v návaznosti na prodloužení platnosti zápisu jména žalobkyně na seznamu vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98 neprošetřil údajnou diskriminaci žalobkyně oproti ostatním úspěšným kandidátům dotčeného výběrového řízení stran délky jejich zápisu na daném seznamu, je třeba poznamenat, že tato skutečnost již byla vytýkána v rámci prvního žalobního důvodu. Z důvodů uvedených v bodě 127 výše a následujících je třeba ji zamítnout.

196 Začtvrté se žalobkyně domnívá, že veřejný ochránce pochybil, když neučinil žádné kroky v návaznosti na její dopis ze dne 19. října 2007, v němž žalobkyně uvedla, že „skutečnost, že [platnost] seznamu [vhodných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98] byla prodloužena o pouhé [tři] měsíce (z nichž [dva] spadají do období dovolených), [svědčí] o diskriminaci, [jejíž byla] po několik let obětí, jelikož [bylo] zvykem [seznamy vhodných kandidátů otevřených výběrových] řízení prodlužovat o delší dobu, z čehož tak mohli těžit jak úspěšní kandidáti, tak jednotlivé orgány“. V tomto ohledu má Tribunál za to, že vzhledem k blízkosti data sepsání tohoto dopisu a data přijetí rozhodnutí ze dne 22. října 2007 nelze s jistotou prokázat, že se veřejný ochránce práv stihl s tímto dopisem seznámit před přijetím dotčeného rozhodnutí. Jelikož však otázka diskriminace, jíž se žalobkyně v tomto dopise dovolává, v každém případě souvisí s prodloužením doby platnosti seznamů vhodných kandidátů výběrových řízení, mohla být vznesena až poté, co byla účinně prodloužena platnost seznamu, na kterém bylo jméno žalobkyně zapsáno. Jedná se tedy o novou vytýkanou skutečnost, jež by mohla odůvodnit novou stížnost, avšak nikoli o rozšíření předmětu šetření vedeného na základě stížnosti. Veřejný ochránce práv tudíž nepochybil, když tuto tvrzenou diskriminaci v návaznosti na stížnost neprošetřil.

197 Zapáté se žalobkyně domnívá, že v rozhodnutí ze dne 31. března 2011 veřejný ochránce práv pochybil, když dospěl k závěru, že Parlament žalobkyni ve vztahu k ostatním úspěšným kandidátům výběrového řízení EUR/A/151/98 nediskriminoval, pokud jde o určení délky platnosti seznamu vhodných kandidátů dotčeného výběrového řízení. Podle žalobkyně bylo její jméno na dotčeném seznamu, jehož platnost vypršela v roce 2007, zapsáno až v roce 2005, kdežto jména ostatních úspěšných kandidátů byla na téže seznamu zapsána v roce 2001.

198 V tomto ohledu je třeba připomenout, že zásada rovného zacházení vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně, není-li taková odlišnost objektivně odůvodněna (rozsudky ze dne 19. října 1977, Ruckdeschel a další, 117/76 a 16/77, Recueil, EU:C:1977:160, bod 7; ze dne 16. října 1980, Hochstrass v. Soudní dvůr, 147/79, Recueil, EU:C:1980:238, bod 7, a ze dne 26. září 1990, Beltrante a další v. Rada, T-48/89, Recueil, EU:T:1990:50, bod 34). Z toho vyplývá, že zásada nediskriminace je porušena, je-li se dvěma kategoriemi osob, jejichž faktická a právní situace nevykazuje podstatné odlišnosti, zacházeno rozdílně nebo pokud je s různými situacemi zacházeno stejně (rozsudek ze dne 16. dubna 1997, Kuchlenz-Winter v. Komise, T-66/95, Recueil, EU:T:1997:56, bod 55). Aby mohlo být rozdílné zacházení slučitelné s obecnou zásadou nediskriminace, musí být ospravedlněno na základě objektivního a přiměřeného kritéria vzhledem k cíli sledovanému tímto rozdílným zacházením (rozsudek ze dne 2. března 2004, Di Marzio v. Komise, T-14/03, Recueil FP, EU:T:2004:59, bod 83).

199 V projednávaném případě byl seznam vhodných kandidátů pro výběrové řízení EUR/A/151/98 vytvořen dne 12. ledna 2001. Na tomto seznamu bylo původně zapsáno 22 úspěšných kandidátů. Jak přitom bylo uvedeno v bodě 113 výše, všech těchto 22 původních úspěšných kandidátů bylo přijato před 31. prosincem 2002, až na jednoho, který byl přijat dne 1. června 2003. Všichni tito původní úspěšní kandidáti byli na uvedeném seznamu vedeni po dobu nejméně dvou let čtyř měsíců a dvaceti dnů.

200 Žalobkyně původně nepatřila k úspěšným kandidátům výběrového řízení EUR/A/151/98, jejichž jména byla zapsána na seznam vhodných kandidátů pro uvedené výběrové řízení, který byl vytvořen dne 12. ledna 2001, a tuto skutečnost s úspěchem napadla před Tribunálem (rozsudek Staelen v. Parlament, bod 6 výše, EU:T:2003:52). Dne 17. května 2005 bylo jméno žalobkyně zapsáno na uvedený seznam. V dopise ze dne 19. května 2005 informoval Parlament žalobkyni o tom, že její jméno bylo zapsáno na tento seznam, že je jediným úspěšným kandidátem, jehož jméno je ještě zapsáno na uvedeném seznamu, a že dotčený seznam zůstane v platnosti do 1. června 2007. Nicméně dne 6. června 2007 byla žalobkyně informována, že generální tajemník Parlamentu požádal o zahájení postupu směřujícího k prodloužení platnosti dotčeného seznamu až do 31. srpna 2007. Dne 17. července 2007 byla žalobkyně informována, že bylo přijato rozhodnutí o prodloužení platnosti dotyčného seznamu až do 31. srpna 2007. Jméno žalobkyně tak bylo zapsáno na dotčeném seznamu vhodných kandidátů po dobu dvou let, tří měsíců a čtrnácti dnů.

201 Žalobkyně tedy byla na seznamu vhodných kandidátů pro výběrové řízení EUR/A/151/98 zapsána po kratší dobu než ostatní úspěšní kandidáti výběrového řízení EUR/A/151/98.

202 V rozhodnutí ze dne 31. března 2011 měl veřejný ochránce práv za to, že nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu, pokud jde o rozdíly tvrzené žalobkyní stran toho, po jakou dobu byl seznam vhodných kandidátů pro výběrové řízení EUR/A/151/98 v platnosti pro žalobkyni a po jakou dobu platil pro ostatní úspěšné kandidáty uvedeného výběrového řízení, protože jí Parlament vysvětlil, že tito ostatní úspěšní kandidáti byli přijati do dvou let po zveřejnění seznamu vhodných kandidátů pro výběrové řízení EUR/A/151/98, zatímco jméno žalobkyně bylo na tomto seznamu zapsáno pouze po dobu o něco delší než dva roky, tedy po dobu delší, než po jakou byli na tomto seznamu zapsáni ostatní úspěšní kandidáti, a toto vysvětlení Parlamentu bylo přesvědčivé.

203 Vzhledem ke skutečnostem uvedeným v bodech 199 až 201 výše bylo vysvětlení podané Parlamentem chybné a veřejný ochránce práv nemohl na základě tohoto vysvětlení mít za to, že v tomto ohledu nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu ze strany Parlamentu.

204 Skutečnost, že vysvětlení podané během šetření určitým orgánem veřejnému ochránci práv se může jevit jako přesvědčivé, nezprošťuje veřejného ochránce práv jeho odpovědnosti ujistit se, že skutečnosti, na nichž spočívá toto vysvětlení, jsou prokázány, jestliže je uvedené vysvětlení jediným základem pro jeho zjištění, že nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu ze strany uvedeného orgánu.

205 Veřejný ochránce práv tak nepostupoval s požadovanou péčí, když konstatoval, že k nesprávnému úřednímu postupu ze strany Parlamentu nedošlo, a opíral se přitom o vysvětlení tohoto orgánu stran přijetí 22 původních úspěšných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98, aniž získal informace ověřující okamžik přijetí každého z těchto úspěšných kandidátů, jestliže se tato vysvětlení ukázala jako neopodstatněná. Tento nedostatek řádné péče může založit odpovědnost Unie za chování veřejného ochránce práv (viz body 84 až 86 výše).

g) Ke skartaci spisu žalobkyně

206 Žalobkyně má v podstatě za to, že veřejný ochránce při šetření pochybil, když neprojevil nesouhlas se skartací jejího spisu Parlamentem a měl za to, že nebylo nezbytné ověřit, zda Parlament právem skartoval nejen osobní údaje obsažené v jejím spisu, ale i celý spis.

207 V tomto směru je třeba uvést, že žalobkyně obdržela dne 15. října 2007 dopis od generálního ředitele GŘ pro personál Parlamentu, kterým ji informoval, že platnost seznamu vhodných kandidátů pro výběrové řízení EUR/A/151/98 vypršela dne 31. srpna 2007 a že, bude-li si to přát, bude její spis uchován po dobu dvou a půl let pro případ možného sporu ohledně tohoto výběrového řízení. Podle článků 2 a 4 přílohy III služebního řádu, za jehož platnosti bylo organizováno výběrové řízení EUR/A/151/98, obsahoval spis kandidáta formulář, který musel být vyplněn každým, kdo si přál podat přihlášku ve výběrovém řízení, jakož i doplňující dokumenty nebo informace, jež k němu byly přiloženy. Dne 19. října 2007 informovala žalobkyně veřejného ochránce práv o obsahu dopisu ze dne 15. října 2007. V březnu 2010 skartoval Parlament celý spis žalobkyně související s tímto výběrovým řízením, a to nejen spis kandidáta, ale i složku obsahující všechny dokumenty připojené po přijetí do výběrového řízení. Dne 29. července 2010 zahájil veřejný ochránce práv vyšetřování z vlastního podnětu. Konečně v bodě 86 rozhodnutí ze dne 31. března 2011 uvedl veřejný ochránce práv následující:

„Parlament má za to, že skartování tohoto spisu bylo v souladu s jeho obecnou politikou v této oblasti a bylo nezbytné, aby byly splněny jeho obecné povinnosti vyplývající z pravidel týkajících se ochrany údajů. Poskytl kopii dotčených pravidel, z nichž vyplývá, že údaje týkající se neúspěšných kandidátů musejí být skartovány dva a půl roku po vypršení platnosti dotčeného rezervního seznamu. Parlament dále vysvětlil, proč se neomezil na skartaci osobních údajů týkajících se dotčeného kandidáta, jež byly obsaženy ve spise, ale skartoval celý spis. Veřejný ochránce práv uvádí, že způsob, jakým Parlament naložil se spisem žalobkyně, se jeví být slučitelný s obecným přístupem v takových případech, a sice skartování dotčených dokumentů dva a půl roku po vypršení platnosti dotčeného rezervního seznamu. Veřejný ochránce práv má za to, že v projednávané věci není třeba zkoumat, zda Parlament postupoval správně, když skartoval nejen osobní údaje stěžovatelky, ale i celý spis. Rozhodující pro projednávanou věc ve skutečnosti je, že z informace poskytnuté Parlamentem vyplývá, že Parlament nemá k dispozici žádnou kopii dopisů a e-mailů informujících ostatní orgány a instituce Unie o tom, že jméno stěžovatelky bylo doplněno na dotčený rezervní seznam. Nic nenasvědčuje tomu, že by Parlament skartoval dotčený spis proto, aby zničil důkazy.“

208 Žalobkyně veřejnému ochránci práv zaprvé vytýká, že neprojevil nesouhlas se skartací jejího spisu Parlamentem, neboť tato skartace podle jejího názoru znemožnila dovést do konce šetření vedené z iniciativy veřejného ochránce práv.

209 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že ze spisu v projednávané věci nevyplývá, že by samotná žalobkyně vyjádřila nesouhlas se skartací svého spisu, přestože tak mohla učinit. Navíc v dopise ze dne 19. října 2007 informoval veřejný ochránce práv jen o skartaci spisu žalobkyně obsahujícího přihlášku, a nikoli o skartaci celého spisu. Přitom vzhledem k obsahu spisu obsahujícího přihlášku žalobkyně neuvedla, jaký užitek mohla mít z prokázání toho, že byl seznam vhodných kandidátů pro výběrové řízení EUR/A/151/98 zaslán ostatním orgánům, institucím a jiným subjektům Unie. Vzhledem k obsahu uvedeného spisu, k neprokázání jeho relevantnosti žalobkyní a ke skutečnosti, že nebylo prokázáno, že veřejný ochránce práv věděl, že bude skartován celý spis, a nejen spis obsahující přihlášku žalobkyně, nelze veřejnému ochránci práv vytýkat, že s touto skartací neprojevil nesouhlas.

210 Kromě toho žalobkyně v každém případě neprokázala, že jen samotný spis vedený Parlamentem by mohl teoreticky umožnit důkaz, že ostatní orgány, instituce a jiné subjekty Unie byly informovány o zápisu jejího jména na seznam vhodných kandidátů pro výběrové řízení EUR/A/151/98. Jak uvádí veřejný ochránce práv, byly dostupné i další zdroje informací, například u Rady. Žalobkyně však vyjádřila nesouhlas s tím, aby veřejný ochránce práv vedl šetření u těchto dalších orgánů, institucí a jiných subjektů Unie (viz body 153 a násl. výše). Vzhledem k prostoru k uvážení veřejného ochránce práv při organizaci jeho šetření a možným dalším zdrojům informací nestačí skutečnost, že se veřejný ochránce práv nevyslovil proti skartaci spisu žalobkyně Parlamentem, k prokázání protiprávního chování veřejného ochránce práv.

211 Zadruhé má žalobkyně za to, že se veřejný ochránce práv dopustil zjevně nesprávného posouzení, když se domníval, že nebylo nezbytné ověřovat, zda Parlament právem skartoval celý její spis, i když bylo zjevné, že tato skartace byla neoprávněná.

212 Vzhledem k předmětu šetření vedeného z podnětu veřejného ochránce práv se tento nedopustil žádného pochybení, když měl za to, že není nutné vést šetření ohledně skartace celého spisu žalobkyně Parlamentem. Jak totiž vyplývá z bodu 43 rozhodnutí ze dne 31. března 2011, byla předmětem šetření z podnětu veřejného ochránce práv otázka, zda ostatní orgány, instituce a jiné subjekty Unie byly informovány o zápisu jména žalobkyně na seznam vhodných kandidátů pro výběrové řízení EUR/A/151/98, a dále délka platnosti tohoto seznamu a otázka rovného zacházení s žalobkyní a ostatními úspěšnými kandidáty uvedeného výběrového řízení, pokud jde o délku trvání platnosti uvedeného seznamu.

213 Veřejný ochránce práv tak v rámci svého šetření z vlastního podnětu mohl platně upustit od zkoumání otázky, zda Parlament právem skartoval celý spis žalobkyně.

214 Kromě toho v rozsahu, v němž žalobkyně veřejnému ochránci práv specificky vytýká, že neprošetřil protiprávní skartaci jejích osobních údajů, jak uvádí veřejný ochránce práv ve své duplice, žalobkyně tuto výtku neformulovala ve stadiu žaloby. Z ustanovení čl. 44 odst. 1 písm. c) ve spojení s čl. 48 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu přitom vyplývá, že žaloba musí obsahovat předmět sporu a stručný popis žalobních důvodů a že nové důvody nelze předkládat v průběhu řízení, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení. Nicméně žalobní důvod nebo argument, který je rozšířením důvodu dříve přímo nebo implicitně uvedeného v žalobě a je s ním úzce spjat, musí být prohlášen za přípustný (viz rozsudek ze dne 14. března 2007, Aluminium Silicon Mill Products v. Rada, T-107/04, Sb. rozh., EU:T:2007:85, bod 60 a citovaná judikatura). V projednávaném případě není uvedená výtka rozšířením existující výtky. Tato výtka musí být proto odmítnuta jako nepřípustná.

215 Kromě toho v průběhu šetření vedených v projednávaném případě veřejným ochráncem práv žalobkyně každopádně nikdy nepodala u veřejného ochránce práv stížnost tohoto druhu. Žalobkyně ve svém dopise ze dne 19. října 2007 nevyjádřila svůj nesouhlas se skartací svého spisu obsahujícího přihlášku ohlášenou v dopise Parlamentu ze dne 15. října 2007. Po vydání rozhodnutí ze dne 22. října 2007 a v průběhu šetření vedeného z podnětu veřejného ochránce práv si žalobkyně ani nestěžovala na takovou protiprávnost u veřejného ochránce práv. Veřejnému ochránci práv tak nelze vytýkat, že nevedl šetření stran této otázky.

h) K odpovědi na dopis ze dne 15. května 2007

216 Žalobkyně veřejnému ochránci práv vytýká, že nevzal v potaz skutečnost, že Parlament neodpověděl na její dopis ze dne 15. května 2007, v němž žádala o prodloužení doby platnosti dotčeného seznamu vhodných kandidátů.

217 V tomto ohledu postačí poukázat na to, že Parlament v dopise ze dne 6. června 2007 výslovně uvedl, že tento dopis je odpovědí na dopis žalobkyně ze dne 15. května 2007. Veřejný ochránce práv se mimoto v bodě 81 rozhodnutí ze dne 31. března 2011 výslovně zabýval odpovědí na dopis ze dne 15. května 2007. Nelze mu tedy vytýkat, že nevzal v potaz předmět odpovědi Parlamentu na dopis ze dne 15. května 2007. A konečně je třeba zdůraznit, že žalobkyně dosáhla prodloužení doby platnosti dotčeného seznamu vhodných kandidátů do 31. srpna 2007.

218 Výtka vycházející z toho, že veřejný ochránce práv nevzal v potaz skutečnost, že Parlament neodpověděl na dopis žalobkyně ze dne 15. května 2007, musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

i) K neprošetření otázky nesouhlasu Parlamentu s jejím jmenováním

219 Žalobkyně veřejnému ochránci práv vytýká, že neprošetřil otázku nesouhlasu Parlamentu s jejím jmenováním.

220 V tomto ohledu je třeba podotknout, že žalobkyně ve stížnosti uvedla, že byla jediným úspěšným kandidátem výběrového řízení EUR/A/151/98, jehož jméno bylo zapsáno na seznamu vhodných kandidátů pro uvedené výběrové řízení a který nebyl jmenován, z čehož vyvodila, že se stala obětí pomstychtivosti Parlamentu. Žalobkyně upřesnila, že v tomto podezření ji utvrdily její přítelkyně, které jsou úřednicemi v jiných orgánech Unie, jejichž jména nemůže uvést z důvodu zachování důvěrnosti.

221 Veřejný ochránce práv na základě stížnosti rozhodl, že prošetří, jak bylo naloženo se spisem žalobkyně poté, co bylo její jméno zapsáno na seznam vhodných kandidátů pro výběrové řízení EUR/A/151/98, a zda se žalobkyni dostalo spravedlivého zacházení při obsazování pracovních míst v orgánech Unie.

222 Tento přístup není protiprávní. Vzhledem k tomu, že tvrzení o pomstychtivém chování Parlamentu spočívá na závěrech a tvrzeních z neidentifikovatelných zdrojů, bylo třeba vést šetření ohledně skutečností, z nichž vycházely tyto závěry a tato tvrzení. Veřejný ochránce práv však takto postupoval, když vymezil předmět šetření na základě stížnosti.

j) Závěr

223 Z přezkumu druhého žalobního důvodu vyplývá, že vedle protiprávnosti zjištěné v rámci přezkumu prvního žalobního důvodu nepostupoval veřejný ochránce práv s řádnou péčí, když vycházel z prostého tvrzení Parlamentu týkajícího se délky zápisu úspěšných kandidátů na seznamu (viz bod 205 výše). Tento nedostatek řádné péče měl za následek, že veřejný ochránce práv mylně považoval některé skutečnosti za prokázané, a dospěl tudíž k chybnému závěru, že se Parlament nedopustil nesprávného úředního postupu.

3. K protiprávnímu jednání spočívajícímu v nedostatku nestrannosti, objektivity, nezávislosti a dobré víry veřejného ochránce práv a zneužití pravomoci

224 Žalobkyně v rámci třetího žalobního důvodu tvrdí, že veřejný ochránce práv nepostupoval v rámci šetření dotčených v projednávaném případě nestranně, objektivně, nezávisle ani v dobré víře a zneužil svou pravomoc.

225 Žalobkyně má zaprvé pochybnosti o právoplatnosti dohody o spolupráci ze dne 15. března 2006 uzavřené mezi Parlamentem a veřejným ochráncem práv (dále jen „dohoda o spolupráci“) a zamýšlí se nad dopadem této dohody na nezávislost a objektivitu veřejného ochránce práv při vyřizování stížnosti.

226 V tomto ohledu má Tribunál za to, že žalobkyně nevylíčila dostatečně přesně rozsah své výtky. Pouhá pochybnost není dostatečná pro vysvětlení důvodů, proč se domnívá, že veřejný ochránce práv není ve vztahu k Parlamentu nezávislý.

227 Jediným dostatečně přesným tvrzením žalobkyně ve vztahu k dohodě o spolupráci je tvrzení, že veřejný ochránce práv nedisponoval požadovanou nezávislostí z důvodu podpory, jíž se mu dostávalo při výkonu jeho funkcí ze strany právní služby Parlamentu na základě uvedené dohody.

228 Článek 8 dohody o spolupráci sice stanoví možnost spolupráce v oblasti práva mezi veřejným ochráncem práv a Parlamentem. Žalobkyně však ani v náznacích nedokazuje, že veřejný ochránce práv této možnosti využil v projednávaném případě. Nepodala zejména ani nepřímý důkaz o tom, že by se

veřejnému ochránci práv dostalo podpory ze strany právní služby Parlamentu při výkonu jeho vyšetřovacích funkcí. Výtka žalobkyně, že veřejný ochránce práv nepožíval požadované nezávislosti z důvodu uvedené dohody, musí být tudíž zamítnuta jako neopodstatněná.

229 Zadruhé se žalobkyně domnívá, že nedostatek dobré víry veřejného ochránce práv a jeho vůle chránit Parlament vyplývají jak z dopisu ze dne 1. října 2008, tak z dopisu ze dne 10. března 2010, v nichž je citován bod 2.5 rozhodnutí ze dne 22. října 2007, s výjimkou chybné pasáže, podle které již Parlament ve svém stanovisku uvedl, že seznam vhodných kandidátů uvádějící disponibilitu žalobkyně byl dán k dispozici ostatním orgánům.

230 V tomto ohledu je třeba připomenout, že veřejný ochránce práv v rozhodnutí ze dne 22. října 2007 nesprávně uvedl, že ze stanoviska Parlamentu vyplývá, že seznam vhodných kandidátů, na němž je uvedeno jméno žalobkyně, byl dán k dispozici ostatním orgánům (viz bod 102 výše). Vynechané pasáže v dopisech ze dne 1. října 2008 a ze dne 10. března 2010, na něž poukazuje žalobkyně, však nebyly skryté pasáže, neboť v citaci jsou vynechané pasáže nahrazeny tečkami. A konečně veřejný ochránce práv připomíná v obou dopisech obsah svého posouzení reprodukovaného v bodě 2.5 rozhodnutí ze dne 22. října 2007 potud, že se týká šetření, a nikoli stanoviska Parlamentu. Vzhledem k těmto skutečnostem vynechané pasáže, na něž poukazuje žalobkyně, neprokazují nedostatek dobré víry nebo nestrannosti veřejného ochránce práv.

231 Zatřetí se žalobkyně domnívá, že pro subjektivitu a koluzní jednání hovoří rovněž skutečnost, že veřejný ochránce práv nikdy nepožadoval, aby Parlament předložil důkaz, že seznam vhodných kandidátů, na němž je uvedeno jméno žalobkyně, byl dán k dispozici ostatním orgánům Unie, a že se spokojil s dokumentem „pooling“ ze dne 14. května 2007. Nicméně skutečnost, že veřejný ochránce práv neprošetřil správně existenci důkazu předání uvedeného seznamu ostatním orgánům, institucím a jiným subjektům Unie (viz body 103 a násl. výše), sama o sobě nesvědčí o neobjektivním přístupu nebo koluzním jednání mezi Parlamentem a veřejným ochráncem práv. Žalobkyně totiž neprokázala, že toto pochybení bylo úmyslné. Tento závěr platí i pro pochybení, jehož se veřejný ochránce práv dopustil tím, že neprokázal předání tohoto seznamu ostatním GŘ Parlamentu.

232 Začtvrté se veřejný ochránce práv z důvodů uvedených v bodech 168 a 179 výše nedopustil pochybení, když nezveřejnil opravu rozhodnutí ze dne 22. října 2007 a poukázal na důvěrnou povahu některých dokumentů předložených Parlamentem. Těchto skutečností se tudíž nelze dovolávat k prokázání jakéhokoli nedostatku nestrannosti veřejného ochránce práv nebo jednání ve shodě s Parlamentem.

233 Zapáté žalobkyně tvrdí, že nedostatek dobré víry veřejného ochránce práv je prokázán tím, že nevzal na zřetel její dotazy, dotazy paní P. a pana W. a nové šetření zahájil až po třech letech. Nelze však mít za to, že by veřejný ochránce práv nevzal na zřetel tyto dotazy, protože v návaznosti na ně zahájil šetření z vlastního podnětu. Kromě toho, i kdyby se mělo mít za to, že toto šetření nebylo zahájeno v přiměřené lhůtě, nepostačí tato domněnka k prokázání, že veřejný ochránce práv nejednal v souladu se zásadou dobré víry.

234 Zašesté se žalobkyně domnívá, že veřejný ochránce práv věděl, že jeho rozhodnutí o zahájení nového šetření z července 2010 bylo odsouzeno k neúspěchu, protože věděl, že Parlament v březnu 2010 skartoval všechny údaje týkající se jejího spisu. Podle žalobkyně bylo nové šetření pouhým pokusem zastřít zjevnou nedbalost při vedení prvního šetření a prokazuje očividný nedostatek nestrannosti veřejného ochránce práv ve prospěch Parlamentu.

235 Tyto výtky jsou irelevantní. Z důvodů uvedených v bodech 206 a násl. výše totiž žalobkyně neprokázala, že by veřejný ochránce práv věděl, že Parlament skartuje celý její spis, ani že šetření vedené z vlastního podnětu veřejného ochránce práv bylo odsouzeno k neúspěchu. Tyto skutečnosti tudíž neumožňují konstatovat úmysl zastřít zjevnou nedbalost nebo prokázat nedostatek nestrannosti ze strany veřejného ochránce práv vůči Parlamentu.

236 Zasedmé se žalobkyně domnívá, že veřejný ochránce práv jednal v rozporu se zásadou dobré víry a pokusil se zakrýt vlastní pochybení, když v rozhodnutí ze dne 31. března 2011 dospěl k závěru, že nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu, když se spolehl na tvrzení Parlamentu a odmítl vznést z vlastního podnětu dotaz na ostatní orgány a instituce. V tomto ohledu má Tribunál za to, že skutečnost, že se veřejný ochránce práv v projednávaném případě chybně spolehl na tvrzení Parlamentu, není z právního hlediska dostatečným důkazem existence nedostatku dobré víry ze strany veřejného ochránce práv nebo jeho vůle zakrýt vlastní pochybení. Ani skutečnost, že veřejný ochránce práv odmítl v projednávaném případě pokračovat ve svém šetření vedeném z vlastního podnětu poté, co žalobkyně odmítla dále spolupracovat při šetření (viz body 153 a násl. výše), není důkazem jednání veřejného ochránce práv v rozporu se zásadou dobré víry.

237 Zaosmé se žalobkyně domnívá, že skutečnost, že týden před rozhodnutím ze dne 22. října 2007 obdržela dopis, v němž jí byly oznámeny podrobnosti o skartaci jejího spisu obsahujícího přihlášku, nasvědčuje tomu, že Parlament již před ní věděl o uvedeném rozhodnutí. Tribunál má za to, že takovéto spekulace nemohou prokázat existenci jednání ve shodě mezi Parlamentem a veřejným ochráncem práv.

238 Zadeváté žalobkyně tvrdí, že veřejný ochránce práv jednal rozporuplně, když na jedné straně s okamžitým účinkem akceptoval, že EPSO vede seznam vhodných kandidátů, na němž bylo uvedeno jméno žalobkyně v jeho databázi, a na druhé straně odmítl zveřejnit uvedený seznam v Úředním věstníku z důvodu, že pravidlo v oblasti zveřejňování nelze použít se zpětným účinkem. Tribunál má v tomto ohledu za to, že žalobkyně dostatečně nevysvětlila, proč se domnívá, že byl tento přístup rozporuplný. Kromě toho, i kdyby se tento přístup měl ukázat jako rozporuplný, nepostačí v každém případě k prokázání jednáním ve shodě mezi Parlamentem a veřejným ochráncem práv.

239 Zadesáté žalobkyně opakuje výtky týkající se délky trvání platnosti seznamu vhodných kandidátů pro výběrové řízení EUR/A/151/98, a sice že veřejný ochránce práv na jedné straně přivítal rozhodnutí Parlamentu prodloužit délku trvání platnosti tohoto seznamu, aniž přihlédl k tomu, že na svou žádost o prodloužení neobdržel od Parlamentu žádnou odpověď, a na druhé straně neprovedl šetření stran údajné diskriminace mezi situací žalobkyně a situací ostatních úspěšných kandidátů výběrového řízení EUR/A/151/98, a z toho žalobkyně vyvodila nedostatek dobré víry či nestrannosti veřejného ochránce práv. Pokud jde o tyto výtky, je třeba připomenout, že z důvodů uvedených v bodech 125 a násl. výše žalobkyně neprávem tvrdí, že jí Parlament neodpověděl. Pokud jde dále o diskriminaci, pochybení, jehož se veřejný ochránce práv dopustil (viz body 197 a násl. výše), nepostačí k prokázání nedostatku dobré víry nebo nestrannosti na straně veřejného ochránce práv.

240 Zajedenácté považuje žalobkyně za neobyčejně podezřelé, že veřejný ochránce práv nepředložil dopis, jejž zaslal Parlamentu dne 24. května 2007, a odpověď Parlamentu ze dne 31. května 2007, jež se týkaly prodloužení doby platnosti seznamu vhodných kandidátů pro výběrové řízení EUR/A/151/98, na němž bylo uvedeno její jméno. Vzhledem k tomu, že veřejný ochránce práv tyto dopisy předložil v rámci dupliky, stala se tato výtka bezpředmětnou.

241 Žalobkyně se kromě toho domnívá, že o nedostatku dobré víry veřejného ochránce práv a existenci jednání ve shodě mezi ním a Parlamentem svědčí skutečnost, že v rozhodnutí ze dne 31. května 2011 zkreslil veřejný ochránce práv smysl dopisu Parlamentu ze dne 6. června 2007, když tvrdil, že byl tímto dopisem informován o rozhodnutí o prodloužení doby platnosti seznamu vhodných kandidátů pro výběrové řízení EUR/A/151/98.

242 V tomto ohledu je třeba podotknout, že zástupce Parlamentu v dopise ze dne 6. června 2007 uvedl, že dopis žalobkyně ze dne 15. května 2007, kterým žalobkyně žádala o prodloužení doby platnosti seznamu vhodných kandidátů pro výběrové řízení EUR/A/151/98, mu byl zaslán k odpovědi a dostalo se mu veškeré pozornosti. Zástupce Parlamentu mimoto žalobkyni oznámil, že na žádost veřejného

ochránce práv a do vydání výsledků přezkumu spisu veřejným ochráncem práv požádal generální tajemník Parlamentu jeho útvary, aby „zahájily řízení vedoucí k prodloužení [platnosti] [uvedeného seznamu vhodných kandidátů] až do 31. srpna 2007“.

243 V rozhodnutí ze dne 31. března 2011 se navíc veřejný ochránce práv domníval:

„Pokud jde o otázku, zda byl Parlament povinen poskytnout výslovnou odpověď na dopis stěžovatelky ze dne 15. května 2007, je třeba připomenout, že stěžovatelka v tomto dopise žádala Parlament, aby prodloužil dobu platnosti dotčeného rezervního seznamu. Veřejný ochránce práv má za to, že řádný výkon správy zjevně vyžaduje, aby Parlament na tento dopis odpověděl. Zevrubný přezkum tvrzení vylíčených ve [stížnosti] však prokázal, že taková odpověď byla odeslána. Dopisem ze dne 6. června 2007 informoval Parlament stěžovatelku, že se na žádost veřejného ochránce práv rozhodl prodloužit dobu platnosti dotčeného rezervního seznamu až do 31. srpna 2007. Kopii tohoto dopisu zaslala stěžovatelka veřejnému ochránci práv dne 8. června 2007. Pokud jde o tento aspekt věci, nebyl tudíž zjištěn nesprávný úřední postup.“

244 Vzhledem k výše uvedenému je zjevné, že dopis Parlamentu ze dne 6. června 2007 je odpovědí na dopis ze dne 15. května 2007. Dále je třeba poukázat na to, že žalobkyně byla v tomto dopise informována o zahájení řízení vedoucího k prodloužení doby platnosti seznamu vhodných kandidátů pro výběrové řízení EUR/A/151/98 do 31. srpna 2007. Vzhledem k tomu, že k tomu došlo z podnětu generálního tajemníka Parlamentu, který předpokládá jeho souhlas s tímto prodloužením, a že o tom byla žalobkyně vyrozuměna, musela se žalobkyně dovědět, že platnost uvedeného seznamu byla prodloužena do 31. srpna 2007. Tento dopis tudíž nepředstavuje ani indicii pro nedostatek dobré víry veřejného ochránce práv, ani indicii pro existenci jednání ve shodě mezi veřejným ochráncem práv a Parlamentem.

245 Zadvanácté se žalobkyně domnívá, že skutečnost, že veřejný ochránce práv odpověděl dne 1. července 2008, tedy krátce poté, co se dne 6. května 2008 obrátila se svými stížnostmi na veřejného ochránce práv na francouzské předsednictví v Radě, na její dopisy ze dne 19. října 2007 a ze dne 24. ledna 2008, svědčí o existenci jednání ve shodě mezi veřejným ochráncem práv a Parlamentem, na niž se uvedené francouzské předsednictví dotazovalo. Tato výtka je neopodstatněná. Žalobkyně totiž na jednání potvrdila, že tato skutečnost není důkazem existence takovéhoto jednání ve shodě. Kromě toho odpověď veřejného ochránce práv na dopisy žalobkyně krátce po vznesení dotazu na Parlament, jež žalobkyně kvalifikuje pouze jako pravděpodobné, nesvědčí o existenci jednání ve shodě mezi veřejným ochráncem práv a Parlamentem.

246 Jednotlivé skutečnosti předkládané žalobkyní posuzované samostatně nebo vcelku tedy neumožňují prokázat nedostatek dobré víry a nestrannosti nebo subjektivní přístup veřejného ochránce práv. Stejně tak jednotlivé argumenty žalobkyně posuzované samostatně nebo vcelku neumožňují prokázat existenci jednání ve shodě mezi veřejným ochráncem práv a Parlamentem.

247 V rozsahu, v němž žalobkyně tvrdí, že došlo ke zneužití pravomoci, je třeba připomenout, že pojem „zneužití pravomoci“ má v unijním právu přesně vymezený rozsah a vztahuje se na situaci, kdy správní orgán využije svých pravomocí s jiným cílem, než s jakým mu byly tyto pravomoci svěřeny. Rozhodnutí je stiženo vadou spočívající ve zneužití pravomoci jen tehdy, pokud se na základě objektivních, relevantních a shodujících se indicií jeví, že bylo přijato k dosažení jiných než dovolávaných cílů [rozsudky ze dne 25. června 1997, Itálie v. Komise, C-285/94, Recueil, EU:C:1997:313, bod 52, a ze dne 12. dubna 2013, Du Pont de Nemours (France) a další v. Komise, T-31/07, EU:T:2013:167, bod 334].

248 Žádný z argumentů předložených žalobkyní neumožňuje na základě objektivních, relevantních a shodujících se indicií konstatovat, že veřejný ochránce práv přijal svá rozhodnutí s cílem zastřít protiprávnost, jíž se údajně dopustil a jíž se měl dopustit Parlament při vedení seznamu vhodných kandidátů pro výběrové řízení EUR/A/151/98.

249 Třetí žalobní důvod předložený žalobkyní musí být tudíž zamítnut v celém rozsahu.

4. K protiprávnímu jednání spočívajícímu v porušení zásad povinnosti řádné péče a „řádné správy“, nedodržení přiměřené lhůty, porušení článků 14 a 17 kodexu řádné praxe a článku 41 Listiny základních práv

a) Úvod

250 Žalobkyně v rámci čtvrtého žalobního důvodu tvrdí, že v průběhu šetření dotčených v projednávaném případě porušil veřejný ochránce práv zásady povinnosti řádné péče a „řádné správy“, nedodržel přiměřenou lhůtu, porušil články 14 a 17 kodexu řádné praxe a článek 41 Listiny základních práv.

251 Výtky uplatněné žalobkyní v rámci tohoto žalobního důvodu, které vycházejí z nedbalosti veřejného ochránce práv při vedení dotčených šetření, zastírání jeho chyb a tvrzeného neověření důvěrnosti se překrývají s výtkami uplatněnými v rámci prvních tří žalobních důvodů. Proto je třeba odkázat na posouzení těchto výtek v rámci přezkumu těchto žalobních důvodů.

b) K přiměřené lhůtě

252 Pokud jde o tvrzené nedodržení přiměřené lhůty, je třeba připomenout, že podle článku 41 Listiny základních práv má každý právo na to, aby jeho záležitosti byly orgány a institucemi Unie řešeny v přiměřené lhůtě. Kromě toho bylo judikováno, že pokud není délka řízení upravena ustanovením unijního práva, musí být „přiměřený“ charakter lhůty stanovené orgánem k přijetí dotčeného aktu posuzován v závislosti na všech okolnostech vlastních každé věci, a zejména na významu sporu pro dotčenou osobu, složitosti věci, jakož i chování účastníků řízení. Lhůta tak nemůže být přiměřená, je-li stanovena s poukazem na přesnou maximální hranici, nýbrž musí být posouzena v každém jednotlivém případě v závislosti na okolnostech věci (viz rozsudek ze dne 16. září 2013, De Nicola v. EIB, T-264/11 P, Sb. VS, EU:T:2013:461, bod 49 a citovaná judikatura).

253 V projednávaném případě má žalobkyně za to, že veřejný ochránce práv porušil povinnost vyřídit věc v přiměřené lhůtě, když jednak čekal téměř tři roky po rozhodnutí ze dne 22. října 2007, aby připustil, že byla nezbytná ještě některá objasnění, a jednak že potřeboval více než čtyři roky k tomu, aby s konečnou platností uzavřel spis. Žalobkyně mimoto veřejnému ochránci práv vytýká, že na některé dopisy odpověděl v nepřiměřené lhůtě.

254 Ve vztahu k těmto výtkám je třeba odlišit období mezi přijetím rozhodnutí ze dne 22. října 2007 a začátkem šetření zahájeného z podnětu veřejného ochránce práv dne 29. června 2010, během něhož se žalobkyně na veřejného ochránce opakovaně obracela (dále jen „první období“), od období mezi začátkem šetření vedeného z podnětu veřejného ochránce práv dne 29. června 2010 a přijetím rozhodnutí ze dne 31. března 2011, kterým bylo toto šetření ukončeno (dále jen „druhé období“). Posouzení, zda veřejný ochránce práv dodržel přiměřenou lhůtu, totiž musí být provedeno nikoli v závislosti na tom, zda jsou důvody uvedené účastníky řízení v jednotlivých aktech opodstatněné, nýbrž v závislosti na tom, jakým způsobem probíhala řízení, jež vedla k jejich přijetí.

255 První období se tak netýká řízení v pravém slova smyslu, nýbrž žádostí žalobkyně namířených vůči veřejnému ochránci práv, na něž měl tento odpovědět v přiměřené lhůtě. Naproti tomu se druhé období specificky vztahuje k šetření, jež vyústilo v rozhodnutí.

256 Pokud jde o první období, žalobkyně požádala dne 24. ledna 2008 o opětovné zahájení šetření z důvodu, že veřejný ochránce práv neodpověděl a v rozhodnutí ze dne 22. října 2007 nevzal na zřetel skutečnosti obsažené v jejím dopise ze dne 19. října 2007. Dne 1. července 2008 veřejný ochránce práv na tyto dopisy odpověděl, když odmítl žádost o opětovné zahájení šetření. Veřejný ochránce práv na dopisy žalobkyně odpověděl v prvním případě za osm měsíců a v druhém případě za pět měsíců od

jejich odeslání, aniž by uvedl zvláštní důvod, proč na tyto dopisy odpověděl v takovéto lhůtě. Tyto lhůty byly, jak veřejný ochránce práv uznává, nepřiměřené. Vzhledem k neexistenci dalších skutečností nebyl dán důvod, aby si odpověď odmítající žádost o opětovné zahájení šetření, daná v projednávaném případě, vyžádala tolik času.

257 Žalobkyně požádala dne 14. července 2008 veřejného ochránce práv o předání některých dokumentů týkajících se publicity, jíž se dostalo zápisu jejího jména na seznam vhodných kandidátů pro výběrové řízení EUR/A/151/98. Veřejný ochránce práv odpověděl na tento dopis dne 21. července 2008. Lhůta této odpovědi je přiměřená.

258 Dne 1. srpna 2008 zaslala žalobkyně dopis veřejnému ochránci práv v odpověď na jeho dopis ze dne 21. července 2008. Dne 1. října 2008 odpověděl veřejný ochránce práv na tento dopis. Tato lhůta je přiměřená.

259 Dne 8. října 2008 zareagovala žalobkyně na dopis veřejného ochránce práv ze dne 1. října 2008. Konec dopisu žalobkyně obsahuje následující pasáž: „zakazuji Vám, abyste mi ještě psal“. Vzhledem k obsahu tohoto dopisu nelze veřejnému ochránci práv vytýkat, že na něj neodpověděl.

260 Pokud jde o odpovědi na dopisy paní P., nemůže žalobkyně poukazovat na případnou nepřiměřenou lhůtu pro tyto odpovědi, protože nebyla adresátem uvedených odpovědí.

261 Pokud jde o druhé období, nelze mít za to, že doba uplynulá mezi 29. červnem 2010, kdy bylo zahájeno šetření z podnětu veřejného ochránce práv, a 31. březnem 2011, kdy bylo vydáno rozhodnutí, kterým bylo uvedené šetření ukončeno, byla nepřiměřená, protože obě tato data dělí méně než jeden rok.

262 Pokud jde o výtku žalobkyně, že jí veřejný ochránce práv teprve dne 3. května 2007 zaslal komentáře Parlamentu, které obdržel dne 20. března 2007, veřejný ochránce práv správně podotýká, že se ve svém dopise ze dne 3. května 2007 neomezil na zaslání stanoviska Parlamentu. Informoval žalobkyni i o svém rozhodnutí zahájit šetření, což vyžaduje jistou analýzu. Uvedená lhůta tudíž není nepřiměřená.

c) K respektování kodexu řádné praxe

263 Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že byly porušeny články 14 a 17 kodexu řádné praxe, je třeba podotknout, že tento kodex není právním předpisem, ale usnesením Parlamentu, kterým se mění návrh, jenž mu byl předložen Evropským veřejným ochráncem práv, a kterým byla Komise vyzvána, aby v tomto ohledu předložila legislativní návrh (viz rozsudek ze dne 11. května 2010, PC-Ware Information Technologies v. Komise, T-121/08, Sb. rozh., EU:T:2010:183, bod 90 a citovaná judikatura). Veřejný ochránce práv mimoto v úvodu tohoto kodexu uvedl, že uvedený kodex není právně závazným nástrojem.

264 Cílem veřejného ochránce práv sledovaným přijetím kodexu řádné praxe nebylo stanovit právní pravidla, jež by přiznávala práva jednotlivcům. Jejich nedodržování tedy nepostačuje ke zjištění, že došlo k dostatečně závažnému porušení právního pravidla, jehož předmětem bylo přiznat práva jednotlivcům, které by mohlo založit odpovědnost Unie. Pouze jsou-li ustanovení uvedeného kodexu výrazem základního práva na řádnou správu, jak je zakotveno v článku 41 Listiny základních práv, mohou založit odpovědnost Unie.

265 Pokud jde o výtku žalobkyně, že veřejný ochránce práv často po několik měsíců ponechával její dopisy bez odpovědi ani nepotvrdil jejich přijetí, čímž porušil články 14 a 17 kodexu řádné praxe, má Tribunál za to, že uvedená výtka musí být zamítnuta, protože je nepřesná. Žalobkyně totiž neupřesnila, u kterých dopisů nebylo potvrzeno jejich přijetí a na které nebylo odpovězeno. Pokud jde dále o pravidlo, podle něhož u každého dopisu zaslaného orgánu musí být potvrzeno přijetí ve lhůtě dvou týdnů, jež je

zakotveno v článku 14 kodexu řádné praxe, Tribunál uvádí, že se jedná o prosté formální pravidlo, jež není výslovně upraveno v článku 41 Listiny základních práv. Nedodržení tohoto pravidla tak nemůže být dostatečně závažným porušením právního pravidla, jehož předmětem je přiznat práva jednotlivcům, které může založit odpovědnost Unie.

266 Pokud jde o odkaz žalobkyně na pravidlo zakotvené v článku 17 kodexu řádné praxe, podle něhož úředník zajistí, aby rozhodnutí týkající se každé žádosti nebo stížnosti zaslané orgánu bylo vydáno neprodleně v přiměřené lhůtě, a v každém případě nejpozději do dvou měsíců od přijetí této žádosti nebo stížnosti, má Tribunál za to, že lhůta dvou měsíců není imperativní lhůtou. Dodržení přiměřené lhůty při vyřizování stížnosti, zakotvené Listinou základních práv, musí být posouzeno vzhledem k okolnostem projednávaného případu. Dodržení zásady přiměřené lhůty při vyřizování stížnosti již přitom bylo analyzováno v bodech 252 a násl. výše.

267 Z výše uvedených důvodů je třeba zamítnout argumenty žalobkyně založené na článcích 14 a 17 kodexu řádné praxe.

d) K neumožnění přístupu ke spisu

268 Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že „přístup veřejného ochránce práv v průběhu celého řízení představuje rovněž porušení článku 41 Listiny základních práv […] z důvodu […] neumožnění přístupu ke spisu, neboť šlo o nedostatek transparentnosti“, má Tribunál za to, že žalobkyně svou výtku dostatečně neupřesňuje. Neuvádí, jak veřejný ochránce práv v projednávaném případě porušil povinnosti týkající se přístupu ke spisu a týkající se transparentnosti. Tato výtka tudíž musí být zamítnuta.

e) Závěr

269 Vzhledem k výše uvedenému a s výjimkou výtek překrývajících se s výtkami uplatněnými v předchozích žalobních důvodech zakládá pochybení pouze nepřiměřená lhůta na odpověď na dopisy uvedené v bodě 256 výše. Vzhledem k tomu, že žalobkyně má právo, aby její žádosti byly vyřízeny v přiměřené lhůtě, je nedodržení uvedené lhůty dostatečně závažným porušením právního pravidla, jehož předmětem přiznat práva jednotlivcům, které může založit odpovědnost Unie.

D – *Ke škodě a příčinné souvislosti*

1. Úvodní poznámky

270 Žalobkyně tvrdí, že z důvodu pochybení veřejného ochránce práv utrpěla majetkovou i nemajetkovou újmu.

271 Pokud jde o majetkovou újmu, žalobkyně v podstatě tvrdí, že z důvodu pochybení, jichž se dopustil veřejný ochránce práv, ztratila reálnou možnost být přijata jako úřednice. Žalobkyně se proto domáhá zaplacení „odměn“ od června 2005 do 31. března 2026, tedy ode dne jejího zápisu na seznam vhodných kandidátů pro výběrové řízení EUR/A/151/98 až do doby, kdy dosáhne obvyklého věku pro odchod do důchodu, včetně nároků na důchod nebo přinejmenším části této částky, aby byla zohledněna její ztráta příležitosti. Pokud jde o vyčíslení ztráty příležitosti, má žalobkyně za to, že Tribunál může uplatnit koeficient ztráty příležitosti být jmenována zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že byla jedinou zbývající kandidátkou na uvedeném seznamu. Žalobkyně vyčíslila tuto újmu za minulé období na 559 382,13 eur. Pokud jde o újmu, jež vznikne v budoucnosti, žalobkyně Tribunál vyzývá, aby rozhodl, že veřejný ochránce práv bude povinen jí měsíčně vyplácet od května 2011 do března 2026 čisté částky nebo přinejmenším část těchto částek odpovídající platům stanoveným pro úředníky funkční skupiny

AD patřící do platové třídy AD 9 platového stupně 2, druhý rok, s přihlédnutím k obvyklému služebnímu postupu úředníka téže platové třídy, společně s odpovídajícími příspěvky žalobkyně do důchodového systému a příspěvky na nemocenské pojištění.

272 Pokud jde o nemajetkovou újmu, má žalobkyně za to, že takovouto újmu utrpěla z důvodu nevraživosti Parlamentu vůči žalobkyni a zjevné nedbalosti veřejného ochránce práv, který je povolán k tomu, aby chránil práva občanů. Domnívá se, že řízení zahájené před veřejným ochráncem práv se ukázalo jako ztráta času, energie a peněz. Žalobkyně mimoto uvádí, že ztratila veškerou důvěru v tuto instituci zřízenou Smlouvou pro to, aby jí poskytla pomoc, z důvodu jeho přístupu, který jí způsobil nemajetkovou újmu. Pouhé omluvy nemohou napravit psychický zásah vyvolaný těmito pochybeními a šetření vedené z podnětu veřejného ochránce práv nebylo v žádném případě s to napravit chyby, jež se vyskytly v rozhodnutí ze dne 22. října 2007. Žalobkyně vyčísluje nemajetkovou újmu *ex æquo et bono* na 50 000 eur. Veřejný ochránce práv popírá všechny argumenty uplatněné žalobkyní.

273 Aby bylo možné posoudit tyto jednotlivé argumenty, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury může být odpovědnost Unie založena pouze tehdy, jestliže žalobkyně utrpěla skutečnou a určitou újmu (rozsudky ze dne 27. ledna 1982, De Franceschi v. Rada a Komise, 51/81, EU:C:1982:20, bod 9, a ze dne 16. ledna 1996, Candiotte v. Rada, T-108/94, Recueil, EU:T:1996:5, bod 54).

274 Je na žalobkyni, aby unijnímu soudu poskytla důkazy existence a rozsahu takové újmy (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. května 1976, Roquette frères v. Komise, 26/74, Recueil, EU:C:1976:69, s. 677, body 22 až 24; ze dne 9. ledna 1996, Koelman v. Komise, T-575/93, Recueil, EU:T:1996:1, bod 97, a ze dne 28. dubna 1998, Dorsch Consult v. Rada a Komise, T-184/95, Recueil, EU:T:1998:74, bod 60). Kromě toho bylo judikováno, že žaloba na náhradu škody nemůže být zamítnuta, jestliže byla újma navzdory přetrvávající nejistotě stran jejího přesného vyčíslení nesporná a hospodářsky vyčíslitelná (v tomto smyslu viz rozsudek Agraz a další v. Komise, bod 68 výše, EU:C:2006:708, bod 42).

275 A konečně bylo judikováno, že v kontextu žaloby na náhradu škody je příčinná souvislost připuštěna v případě, že mezi jednáním, které je orgánu vytýkáno, a dovolávanou újmou existuje přímá souvislost, přičemž předložení důkazu o její existenci je věcí žalobce. Vytýkané jednání tak musí být určující příčinou újmy (viz rozsudek ze dne 18. prosince 2009, Arizmendi a další v. Rada a Komise, T-440/03, T-121/04, T-171/04, T-208/04, T-365/04 a T-484/04, Sb. rozh., EU:T:2009:530, bod 85 a citovaná judikatura).

2. K majetkové újmě a příčinné souvislosti mezi touto újmou a protiprávností, jíž se dopustil veřejný ochránce práv

276 Nejprve je třeba zamítnout návrh žalobkyně na to, aby byla Unii uložena povinnost nahradit jí škodu za protiprávní jednání, jehož se dopustil veřejný ochránce práv, neboť uvedený návrh cílí na vyplacení veškeré odměny, jíž by žalobkyně pobírala, kdyby byla přijata od června 2005, kdy byla zapsána na seznam vhodných kandidátů pro výběrové řízení EUR/A/151/98, až do dosažení obvyklého věku odchodu do důchodu, včetně důchodových práv.

277 Zápis žalobkyně na seznam vhodných kandidátů pro výběrové řízení EUR/A/151/98 jí totiž nezaložil nárok na přijetí. Takovému nároku brání posuzovací pravomoc, jíž disponují orgány při přijímání úspěšných kandidátů výběrového řízení. Škoda vzniklá z důvodu pochybení dotýkajícího se zápisu jména osoby na seznam vhodných kandidátů výběrového řízení tudíž nemůže odpovídat ušlému výdělku vyplývajícímu ze ztráty tohoto nároku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21 února 2008, Komise v. Girardot, C-348/06 P, Sb. rozh., EU:C:2008:107, bod 65).

278 Z toho plyne, že na protiprávní jednání, jehož se dopustil veřejný ochránce práv, nelze nahlížet tak, že vedlo ke škodě odpovídající škodě, která by vznikla osobě, jež měla právo být přijata.

279 Pokud jde dále o ztrátu příležitosti být přijata, jíž se dovolává žalobkyně, má Tribunál za to, že na rozdíl od toho, co tvrdí veřejný ochránce práv, není tento návrh nepřípustný z důvodu nedostatečné přesnosti.

280 Soudní dvůr totiž sice uznal, že je velmi obtížné, ne-li nemožné definovat metodu umožňující přesně vyčíslit příležitost být přijat na pracovní místo v orgánu, a tudíž i vyčíslit újmu vyplývající ze ztráty této příležitosti (rozsudek Komise v. Girardot, bod 277 výše, EU:C:2008:107, bod 60), avšak nevyvodil z toho, že návrh na náhradu škody za ztrátu příležitosti musí být automaticky odmítnut jako nepřípustný nebo zamítnut jako neopodstatněný. V projednávaném případě žalobkyně uvedla metodu výpočtu ztráty příležitosti dostatečně přesně. S poukazem na rozsudek Girardot totiž navrhla, aby byl použit koeficient výše odměny, kdyby byla přijata od června 2005 do platové třídy AD 8, platového stupně 4, do roku 2026, s přihlédnutím k obvyklému služebnímu postupu úředníka, doplněný o příslušné příspěvky důchodového zabezpečení a příspěvků zdravotního pojištění a s přihlédnutím ke skutečnosti, že byla jedinou zbývající kandidátkou na seznamu vhodných kandidátů pro výběrové řízení EUR/A/151/98.

281 Návrh žalobkyně na náhradu škody vyplývající ze ztráty příležitosti být přijata však musí být zamítnut, protože neexistuje dostatečně přímá příčinná souvislost mezi uvedenou škodou a protiprávním jednáním, jehož se dopustil veřejný ochránce práv.

282 Skutečnost, že veřejný ochránce práv zkreslil obsah stanoviska Parlamentu v rozhodnutí ze dne 22. října 2006 (viz bod 102 výše), totiž nevedla k tomu, že by žalobkyně ztratila příležitost být přijata. I kdyby veřejný ochránce práv konstatoval, že Parlament ve svém stanovisku neuvedl, že seznam vhodných kandidátů, na němž bylo zapsáno jméno žalobkyně, byl dán k dispozici ostatním orgánům, institucím a jiným subjektům Unie, neplynulo by z toho ani zjištění veřejného ochránce práv, že nedošlo ke sdělení obsahu uvedeného seznamu ostatním orgánům, institucím a jiným subjektům Unie, ani ztráta příležitosti žalobkyně být přijata.

283 Pokud jde o skutečnost, že veřejný ochránce práv porušil povinnost řádné péče, je třeba konstatovat, že určující příčinou případné ztráty příležitosti žalobkyně být přijata nebylo jednání veřejného ochránce práv, ale jednání Parlamentu. Pouze kdyby Parlament neinformoval své GŘ a ostatní orgány, instituce a jiné subjekty Unie o tom, že na seznamu vhodných kandidátů pro výběrové řízení EUR/A/151/98 figuruje také jméno žalobkyně, a kdyby nezapsal jméno žalobkyně na uvedený seznam po dobu odpovídající době, po kterou na tomto seznamu byli zapsáni ostatní úspěšní kandidáti uvedeného výběrového řízení, mohla žalobkyně potenciálně ztratit příležitost být přijata.

284 Kdyby veřejný ochránce práv konstatoval, že Parlament nesplnil povinnost řádné správy tím, že své GŘ a ostatní orgány, instituce a jiné subjekty Unie včas neinformoval o tom, že na seznam vhodných kandidátů pro výběrové řízení EUR/A/151/98 bylo zapsáno jméno žalobkyně, a neumožnil zápis jména žalobkyně na uvedeném seznamu po stejnou dobu, po jakou byli na uvedeném seznamu zapsáni ostatní úspěšní kandidáti, musel by veřejný ochránce práv spolupracovat s Parlamentem a najít smírné řešení a předejít tak případům nesprávného úředního postupu a vyhovět žalobkyni. Není-li smírné řešení možné nebo jej nelze dosáhnout, může veřejný ochránce práv zformulovat kritický komentář nebo vypracovat zprávu obsahující návrhy doporučení, jež může vyústit ve zvláštní zprávu s doporučeními (viz čl. 3 odst. 5 až 7 rozhodnutí 94/262 a články 6 až 8 prováděcího rozhodnutí).

285 Jak uznala žalobkyně, žádné z opatření přijatých veřejným ochráncem práv vůči Parlamentu není právně závazné. Skutečnost, zda spolupráce dospěje ke smírnému řešení, závisí jak na veřejném ochránci práv, tak na Parlamentu. Avšak vzhledem k nezávaznému charakteru opatření, jež může přijmout veřejný ochránce práv vůči Parlamentu, nemohou být tato opatření považována za určující příčinu újmy spočívající ve ztrátě příležitosti žalobkyně být přijata (v tomto smyslu a analogicky viz rozsudek Arizmendi a další v. Rada a Komise, bod 275 výše, EU:T:2009:530, bod 93).

286 Tento závěr nemůže být zpochybněn argumentem žalobkyně, že se Parlament vždy řídil doporučeními veřejného ochránce práv a odmítnutí mohlo sloužit jako základ pro žalobu na náhradu škody proti Parlamentu. Žalobkyně totiž neprokázala tvrzení, že by se Parlament uvedenými doporučeními vždy řídil. Navíc, i kdyby to bylo prokázáno, nezakládalo by to dostatečně přímou příčinnou souvislost mezi protiprávním jednáním veřejného ochránce práv a ztrátou příležitosti žalobkyně být přijata. Kromě toho skutečnost, že by odmítnutí Parlamentu řídit se těmito doporučeními mohlo sloužit jako základ žaloby na náhradu škody, nečiní tato doporučení závaznými.

287 A pokud jde konečně o nedodržení přiměřené lhůty veřejným ochráncem práv (viz body 252 a násl. výše), je třeba konstatovat, že prodlení veřejného ochránce práv s odpověďmi na některé dopisy žalobkyně nemůže být určující příčinou ztráty příležitosti žalobkyně být přijata. Neexistuje totiž dostatečně přímá souvislost mezi prodlením s odesíláním uvedených odpovědí a ztrátou příležitosti žalobkyně být přijata jako úřednice. Nelze předpokládat, že odpověď daná v přiměřené lhůtě by měla jiný obsah a byla by pro žalobkyni příznivá.

3. K nemajetkové újmě a příčinné souvislosti mezi touto újmou a protiprávním jednáním veřejného ochránce práv

288 Nejprve je třeba poznamenat, že tvrzená nevraživost Parlamentu vůči žalobkyni není protiprávním jednáním, jehož se dopustil veřejný ochránce práv, takže z tohoto důvodu nelze přiznat žádnou náhradu nemajetkové újmy v rámci projednávané věci, která se týká výhradně odpovědnosti Unie z důvodu chování veřejného ochránce práv.

289 Kromě toho tvrzení žalobkyně, že protiprávní jednání, jehož se dopustil veřejný ochránce práv, jí způsobilo „ztrátu peněz“, má vztah k majetkové újmě. Je však nutno konstatovat, že toto tvrzení je příliš nejednoznačné, než aby bylo možné určit, zda je uvedená újma skutečná a jistá, takže není relevantní pro řešení projednávaného sporu.

290 Pokud jde dále o názor žalobkyně, že protiprávní jednání, jehož se dopustil veřejný ochránce práv, vyvolalo dojem ztráty času a energie a způsobilo ztrátu důvěry v tuto instituci, je třeba podotknout, že je jisté, že zkreslení obsahu stanoviska Parlamentu a nedostatek řádné péče při plnění jeho vyšetřovacích povinností v souvislosti s rozhodnutím ze dne 22. října 2007 se nevyhnutelně dotkly důvěry žalobkyně v instituci, jež byla zřízena za účelem boje proti případům nesprávného úředního postupu unijních orgánů. Stejně tak v kontextu šetření vedeného z podnětu veřejného ochránce práv měl nedostatek řádné péče ze strany veřejného ochránce práv při plnění povinností v souvislosti s šetřením ohledně existence diskriminace stran délky zápisu jména žalobkyně na seznamu vhodných kandidátů pro výběrové řízení EUR/A/151/98 oproti délce zápisu ostatních úspěšných kandidátů nutně nepříznivý dopad na důvěru žalobkyně v úřad veřejného ochránce práv. Nepřiměřená lhůta pro odeslání odpovědi na některé dopisy žalobkyně požadující opětovné zahájení šetření z důvodu, že rozhodnutí ze dne 22. října 2007 bylo stiženo vadou, tento nepříznivý dopad ještě umocnila. Uvedená pochybení navíc u žalobkyně nutně vyvolala pocit, že obrátit se na veřejného ochránce práv s případem nesprávného úředního postupu ze strany Parlamentu, pokud jde o její zápis na uvedený seznam, bylo ztrátou času a energie.

291 Újma způsobená protiprávním jednáním veřejného ochránce práv byla zmírněna některými kroky, které veřejný ochránce práv podnikl. Například nesprávnou reprodukci stanoviska Parlamentu v rozhodnutí ze dne 22. října 2007 veřejný ochránce práv opravil dne 29. června 2010 (viz bod 166 výše). Veřejný ochránce práv se omluvil za prodlení se svými odpověďmi a za své chyby. A konečně veřejný ochránce práv zahájil nové šetření z vlastního podnětu.

292 V projednávaném případě však kroky podniknuté veřejným ochráncem práv uvedené v bodě 291 výše nejsou dostatečné k tomu, aby zcela kompenzovaly nemajetkovou újmu, která vznikla z důvodu protiprávního jednání. Šetření z vlastního podnětu totiž veřejný ochránce práv zahájil až poté, co

žalobkyně poukázala na chyby v rozhodnutí ze dne 22. října 2007, a po intervenci člena Parlamentu. Pokud jde konkrétně o zkreslení obsahu stanoviska Parlamentu veřejným ochráncem práv v uvedeném rozhodnutí, je třeba konstatovat, že žalobkyně na toto zkreslení poukázala ve svém dopise ze dne 1. srpna 2008 a že veřejný ochránce práv nejprve toto zkreslení neopravil (viz dopis ze dne 1. října 2008). Teprve v návaznosti na dopis paní P. ze dne 1. června 2010 a více než rok a půl po upozornění žalobkyně na toto zkreslení připustil veřejný ochránce práv ve svém dopise ze dne 29. června 2010 tuto chybu a opravil ji. Za těchto okolností omluvy veřejného ochránce práv a oprava jeho chyb neumožňují úplnou náhradu nemajetkové škody, která žalobkyni vznikla zkreslením obsahu stanoviska Parlamentu. Ani šetření vedené z podnětu veřejného ochránce práv neumožnilo úplnou náhradu nemajetkové újmy způsobené nedostatkem řádné péče z jeho strany při šetření vedeném na základě stížnosti, protože nedovedl do konce šetření k otázce, zda byl seznam vhodných kandidátů, na němž bylo uvedeno jméno žalobkyně, zaslán ostatním GŘ Parlamentu a ostatním orgánům, institucím a jiným subjektům Unie. Skutečnost, že žalobkyně nesouhlasila se zahájením šetření z podnětu veřejného ochránce práv, nezpochybňuje existenci ztráty důvěry žalobkyně způsobené tím, že veřejný ochránce práv nevedl šetření v návaznosti na stížnost s řádnou péčí. Její nesouhlas se zahájením šetření z podnětu veřejného ochránce práv byl naopak motivován uvedenou ztrátou důvěry. A konečně omluvy veřejného ochránce práv neumožňují úplnou náhradu nemajetkové újmy spojené se ztrátou důvěry žalobkyně v důsledku nedostatku řádné péče veřejného ochránce práv při šetření na základě stížnosti, pokud jde o otázku doby zápisu jména žalobkyně na seznamu vhodných kandidátů pro výběrové řízení EUR/A/151/98 a doby zápisu jmen ostatních úspěšných kandidátů uvedeného výběrového řízení na uvedeném seznamu.

293 Protiprávní jednání, jehož se dopustil veřejný ochránce práv, je rovněž určující příčinou ztráty důvěry žalobkyně v instituci veřejného ochránce práv a pro dojem, že podání stížnosti bylo ztrátou času a energie. Je tedy dána příčinná souvislost mezi uvedeným protiprávním jednáním a tvrzenou nemajetkovou újmou ve smyslu judikatury uvedené v bodě 275 výše.

294 A konečně je třeba výši nemajetkové újmy, jež žalobkyni vznikla z důvodu protiprávního jednání veřejného ochránce práv, vzhledem k okolnostem projednávaného případu vyčíslit *ex æquo et bono* na 7 000 eur.

III – *K návrhům na organizační procesní a důkazní opatření a k předložení nových žalobních bodů*

A – *K návrhům převzatým v replice*

295 Jak bylo uvedeno v bodech 46 a násl. výše, žalobkyně navrhla, aby Tribunál nařídil některá organizační procesní a důkazní opatření.

296 Pokud jde zaprvé o návrh na předložení dokumentů obsažených ve vyšetřovacím spise, je třeba uvést, že žalobkyně tyto dokumenty předložila Tribunálu poté, co k nim získala přístup v řízení ve věci F-9/12 (viz dopisy žalobkyně ze dne 25. dubna a dne 6. června 2012). Předseda prvního senátu povolil založení těchto dokumentů do spisu s výhradou posouzení jejich přípustnosti a relevantnosti (viz rozhodnutí ze dne 23. května 2012 a ze dne 19. června 2012).

297 Tribunál má za to, že předložení těchto dokumentů je přípustné a relevantní pro řešení projednávaného sporu (viz body 94 a násl. výše). Jak uznává žalobkyně ve svém dopise ze dne 25. dubna 2012, je tudíž návrh na provedení organizačních procesních opatření formulovaný v replice bezpředmětný. Pouze část dokumentu „pooling“ ze dne 14. května 2007, jehož důvěrnost nebyla zrušena, zůstala ještě předmětem návrhu na provedení organizačních procesních opatření. V tomto ohledu má Tribunál bez ohledu na opodstatněnost zachování důvěrnosti některých pasáží tohoto dokumentu za to, že pro vyřešení projednávaného sporu není nezbytný přístup k celému dokumentu.

298 Zadruhé se rovněž stal bezpředmětným návrh na předložení dopisů ze dne 24. a dne 31. května 2007 týkajících se prodloužení doby platnosti seznamu vhodných kandidátů pro výběrové řízení EUR/A/151/98, neboť tyto dopisy byly připojeny k duplice.

299 Pokud jde zatřetí o návrh na předvolání pana Diamandourose, bývalého veřejného ochránce práv, a zaměstnanců veřejného ochránce práv a Parlamentu pověřených vedením spisu žalobkyně (viz bod 46 výše), má Tribunál za to, že z písemností předložených v rámci projednávané věci má dostatek informací k tomu, aby mohl odpovědět na jednotlivé žalobní body předložené žalobkyní. Uvedené osoby tedy není třeba vyslechnout.

B – *K návrhům formulovaným po duplice*

1. Úvod

300 Po předložení dupliky žalobkyně ve dnech 25. dubna, 6. června, 23. října a 19. prosince 2012, jakož i dne 6. listopadu 2013 požádala, aby jí bylo umožněno navrhnout nové důkazy a předložit nové argumenty na podporu její žaloby. V některých svých dopisech rovněž navrhovala, aby Tribunál přijal nová organizační procesní a důkazní opatření.

301 Konkrétně v dopisech ze dne 25. dubna a dne 6. června 2012 vznesla žalobkyně tři nové žalobní body.

302 Zaprvé se žalobkyně domnívala, že skutečnost, že člen právní služby Parlamentu byl uveden v kopii dopisu zaslaného Parlamentem Radě dne 21. února 2006, potvrzuje, že Parlament měl v úmyslu žalobkyni uškodit, jak uvedla ve své stížnosti. Podle žalobkyně skutečnost, že nebylo vedeno šetření stran důvodu, proč byl člen uvedené právní služby uveden v kopii tohoto dopisu, byla na překážku odhalení pravdy. Žalobkyně mimoto uvedla, že veřejný ochránce práv nepožadoval zrušení důvěrné povahy tohoto dopisu.

303 Zadruhé se žalobkyně domnívala, že z obrany Parlamentu ve věci F-9/12 vyplynulo, že její spis nebyl skartován v březnu 2010, nýbrž v červenci 2010, tedy až poté, co veřejný ochránce práv zahájil dne 29. června 2010 šetření z vlastního podnětu. Žalobkyně z toho dovodila, že Parlament spis skartoval úmyslně.

304 Zatřetí považovala žalobkyně za zneklidňující skutečnost, že veřejný ochránce práv a Parlament smazali seznamy vhodných kandidátů pro nespecializovaná a specializovaná výběrová řízení pro administrátory v dokumentu „pooling“ ze dne 14. května 2007. Podle žalobkyně byl pojem důvěrnosti Parlamentem vykládán velmi předpojatě, protože seznamy vhodných kandidátů pro nefrankofonní výběrová řízení smazány nebyly. Žalobkyně byla přesto přesvědčena, že potřeba administrátorů existovala.

305 Žalobkyně Tribunálu v dopise ze dne 23. října 2012 navrhla, aby na základě organizačních procesních a důkazních opatření vyzval Parlament, aby předložil svou žádost veřejnému ochránci práv ze dne 30. června 2011, a aby veřejný ochránce práv předložil svou odpověď Parlamentu ze dne 1. července 2011, jak byly tyto dokumenty zaregistrovány v rejstřících odeslaných dokumentů v držení veřejného ochránce práv po jeho inspekci provedené v květnu 2007 u Parlamentu.

306 Dne 19. prosince 2012 předložila žalobkyně nové důkazy na podporu žaloby, jež získala v návaznosti na odpovědi Parlamentu a Rady na organizační procesní opatření přijatá Soudem pro veřejnou službu ve věci F-9/12. Na základě těchto důkazů zformulovala žalobkyně následující žalobní body.

307 Žalobkyně zaprvé zopakovala své tvrzení, že její spis byl skartován po zahájení šetření z podnětu veřejného ochránce práv. Podle žalobkyně představovalo mlčení veřejného ochránce práv ohledně lživých tvrzení Parlamentu ke skartaci spisu k výběrovému řízení zastírání skutečnosti. Žalobkyně navíc tvrdila, že veřejný ochránce práv neprovedl šetření ohledně protiprávní skartace jejího spisu Parlamentem.

308 Zadruhé žalobkyně veřejnému ochránci práv vytkla, že se nedomníval, že se Parlament dopustil nesprávného úředního postupu, přestože mu Parlament nepředložil ani dotčený seznam vhodných kandidátů v jeho verzi z června 2005, ani kopii upozornění na zveřejnění uvedeného seznamu.

309 Zatřetí se žalobkyně domnívala, že nebyla informována o počtu volných pracovních míst obecných administrátorů platové třídy A 7 mezi červnem 2005 a srpnem 2007 ani o počtu dočasných zaměstnanců majících podobný typ profilu, jmenovaných v tomto období v orgánech, institucích a jiných subjektech Unie. Taková informace by jí přitom podle jejího názoru umožnila prokázat, že měla veškeré předpoklady být přijata, což by náležitě vedené šetření veřejného ochránce práv mohlo doložit. Navrhla proto, aby Tribunál přijal nové organizační procesní opatření s cílem zjistit počet volných míst obecných administrátorů v Parlamentu a Radě mezi rokem 2005 a srpnem 2007, jakož i počet dočasných nebo smluvních zaměstnanců majících podobný profil, kteří byli v tomto období přijati, a státní příslušnost přijatých osob.

310 Žalobkyně v dopise ze dne 19. prosince 2012 rovněž navrhla nová organizační procesní opatření, a sice aby Tribunál vyzval Radu, aby předložila kopie dopisů, které jí zaslala dne 9. února 2006 a dne 23. ledna 2007, a dále aby Tribunál vyzval Radu a Parlament, aby předložily kopii e-mailu, jejž Rada zaslala prostřednictvím paní E. Parlamentu v únoru 2006 s žádostí o životopis a spis obsahující její přihlášku, a případně si vyžádal veškerou další případnou korespondenci adresovanou Radou Parlamentu v této věci a pokud jde o její přihlášku.

311 Dne 6. listopadu 2013 navrhla žalobkyně předvolání paní O'Reilly, nové veřejné ochránkyně práv, s cílem zjistit její postoj k pochybením, jichž se dopustil její předchůdce, a zjistit, v jakém rozsahu je přijímá či odmítá.

2. Závěry

a) K předvolání člena právní služby Parlamentu

312 Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že e-mail ze dne 21. února 2006 je počátek důkazu nesouhlasu Parlamentu s jejím přijetím, má Tribunál za to, že s ohledem na stížnost, rozhodnutí ze dne 22. října 2007 a skutečnost, že se žalobkyně seznámila s e-mailem ze dne 21. února 2006 po předložení dupliky, je tento nový žalobní bod přípustný.

313 Naproti tomu skutečnost, že člen právní služby Parlamentu byl uveden v kopii e-mailu zaslaného úředníkem Parlamentu dne 21. února 2006 se zaslaným životopisem a spisem obsahujícím přihlášku žalobkyně odpovědné osobě Rady, nepředstavuje počátek důkazu, že Parlament kladl překážky jakémukoli jmenování žalobkyně. Tato skutečnost totiž neprokazuje, že by Parlament mohl mít *a priori* něco proti kandidatuře žalobkyně. Uvedení člena právní služby Parlamentu v kopii lze vysvětlit vůlí administrativy ujistit se o legalitě postupů tím, že do nich zapojí právní službu dotčeného orgánu. Toto ověření legality uplatněných postupů patří mezi legitimní úlohy právní služby.

314 Pokud jde o předběžné oznámení o kontrole od osoby pověřené ochranou osobních údajů Evropského parlamentu ze dne 13. března 2008, jehož se žalobkyně dovolávala, pak to je irelevantní, protože se jedná o oznámení učiněné po dotčeném e-mailu a protože sdělení životopisu a spisu obsahujícího přihlášku žalobkyně právní službě Parlamentu mohou být odůvodněna s ohledem na legitimní úlohy uvedené služby.

315 A konečně pokud jde o tvrzení žalobkyně, že veřejný ochránce práv nikdy nepožádal o zrušení důvěrné povahy tohoto dokumentu, má Tribunál za to, že toto tvrzení je vzhledem k tomu, že žalobkyně neuvedla, proč měl veřejný ochránce práv požadovat uvedené zrušení, v projednávaném případě irelevantní.

b) Ke skartaci spisu Parlamentem

316 Žalobkyně tvrdí, že Parlament vědomě skartoval její spis po 29. červnu 2010, tedy datu, kdy veřejný ochránce práv zahájil šetření z vlastního podnětu. Toto tvrzení opírá o e-maily mezi Parlamentem a veřejným ochráncem práv ze dne 30. června a dne 1. července 2011, o přílohu k žalobní odpovědi v projednávané věci, která ve formě seznamu uvádí dokumenty, jež jsou součástí spisu vedeného veřejným ochráncem práv na základě stížnosti, a o skutečnost, že Parlament ve své obraně ve věci F-9/12 uvedl, že spis žalobkyně byl skartován v červenci 2010.

317 V tomto ohledu je třeba uvést, že veřejný ochránce práv předložil e-maily ze dne 30. června a dne 1. července 2011, takže návrh na organizační procesní opatření v tomto směru se stal bezpředmětným.

318 Veřejný ochránce práv v projednávané věci mimoto uvedl, že Parlament skartoval spis žalobkyně v březnu 2010, tedy před začátkem šetření vedeného z jeho podnětu.

319 Parlament ve svém vyjádření k organizačním procesním opatřením ve věci F-9/12 uvedl, že se dopustil chyby při uvedení data, kdy byl spis žalobkyně skartován. Toto datum opravil a potvrdil, že spis žalobkyně byl skartován v březnu 2010.

320 Navíc na rozdíl od tvrzení žalobkyně z e-mailů ze dne 30. června a dne 1. července 2011 nevyplývá, že by Parlament v těchto dnech ještě měl spis žalobkyně k dispozici. Naopak – v e-mailu ze dne 30. června 2011 zástupce Parlamentu nejprve uvedl, že spis žalobkyně byl skartován, a poté požádal o kopii písemností založených ve spisu veřejného ochránce práv odpovídajících písemnostem ve spisu Parlamentu, z nichž veřejný ochránce práv obdržel kopii během šetření.

321 A konečně, i když v seznamu dokumentů, které jsou součástí spisu veřejného ochránce práv ke stížnosti, zmínka o „Důvěrných dokumentech obdržených při inspekci spisu“ chronologicky spadá mezi 1. červen a 10. červen 2010, tato skutečnost nicméně neprokazuje, že by Parlament neskartoval uvedené dokumenty v březnu 2010. Z poznámky ke spisu ze dne 10. června 2010 totiž vyplývá, že došlo k časovému posunu mezi získáním těchto dokumentů veřejným ochráncem práv v návaznosti na jeho inspekci spisů Parlamentu a jejich registrací ve spise veřejného ochránce práv.

322 Vzhledem k výše uvedenému žalobkyně neprokázala, že její spis byl Parlamentem skartován po začátku šetření vedeného z podnětu veřejného ochránce práv. A z důvodů uvedených v bodech 209 a násl. výše se navíc veřejný ochránce práv nedopustil pochybení, když neprošetřil skartaci spisu žalobkyně Parlamentem.

c) K volným pracovním místům v letech 2005 až 2007

323 K prokázání, že měla veškeré předpoklady být přijata mezi červnem 2005 a srpnem 2007, kdyby Parlament nebránil jejímu jmenování, žalobkyně navrhuje předložení seznamu volných pracovních míst obecných administrátorů platové třídy A 7 mezi červnem 2005 a srpnem 2007 a počtu dočasných zaměstnanců se stejným profilem jako žalobkyně, kteří byli jmenováni během tohoto období, jakož i státní příslušnosti přijatých osob.

324 Tribunál má za to, že tomuto návrhu nelze vyhovět, protože veřejný ochránce práv se nedomníval, že žalobkyně neměla žádnou vyhlídku, že bude přijata. Kdyby totiž měl veřejný ochránce práv za to, že žalobkyně neměla žádnou vyhlídku na přijetí, nevedl by šetření ohledně otázky informování o zápisu jména žalobkyně na seznam vhodných kandidátů pro výběrové řízení EUR/A/151/98.

d) K vynechaným pasážím v dokumentu „pooling“ ze dne 14. května 2007

325 Dokument „pooling“ ze dne 14. května 2007 obsahuje informace Parlamentu a ostatních orgánů Unie. Informace, které byly zachovány jako důvěrné ve verzi zaslané veřejným ochráncem práv Tribunálu, byly zachovány jako důvěrné Parlamentem a týkají se ostatních orgánů Unie. Na rozdíl od tvrzení žalobkyně není vynechání údajů ani zneklidňující, ani nesvědčí o předpojatém výkladu důvěrnosti ze strany Parlamentu. Parlamentu totiž nepřísluší zpřístupňovat údaje ostatních orgánů bez jejich souhlasu.

326 Kromě toho otázka, zda byla disponibilní jiná pracovní místa francouzsky hovořících administrátorů, každopádně nevyplývá z dokumentu „pooling“ ze dne 14. května 2007, jak zřejmě předpokládá žalobkyně. Tento seznam totiž uvádí osoby, jejichž jména jsou zapsána na seznamech vhodných kandidátů, ale neuvádí, zda v orgánech existují volná pracovní místa.

327 Vzhledem k těmto skutečnostem je třeba zamítnout žalobní důvody formulované žalobkyní ve vztahu k důvěrné povaze některých částí dokumentu „pooling“ ze dne 14. května 2007 v jejích dopisech ze dne 25. dubna a dne 6. června 2012.

e) Ke skutečnosti, že Parlament nepředložil dotčený seznam vhodných kandidátů v jeho verzi z června 2005 a upozornění na konec zveřejnění

328 Pokud jde o tvrzení, že nikdy nebyl vypracován seznam vhodných kandidátů uvádějící jméno žalobkyně, je třeba podotknout, že generální tajemník Parlamentu v dopise ze dne 19. května 2005 informoval žalobkyni o tom, že její jméno bylo zapsáno na seznam vhodných kandidátů pro výběrové řízení EUR/A/151/98. Žalobkyně mimoto v projednávané věci sama předložila kopii rozhodnutí generálního ředitele Parlamentu pro personál ze dne 17. května 2005, v němž bylo konstatováno, že na uvedený seznam bylo zapsáno jméno žalobkyně. Z toho plyne, že je právně dostatečným způsobem prokázáno, že Parlament skutečně doložil existenci tohoto seznamu.

329 Pokud jde o žalobní bod, podle něhož veřejný ochránce práv nekonstatoval případ nesprávného úředního postupu ze strany Parlamentu z důvodu jeho neschopnosti předložit kopii oznámení o zveřejnění seznamu vhodných kandidátů, na němž bylo zapsáno jméno žalobkyně, je nutno konstatovat, že se jedná o nový žalobní bod, který nerozšiřuje existující žalobní důvod nebo který je založen na nové skutečnosti. Tento žalobní bod je proto nepřípustný. Pro případ, že by měl být žalobní bod žalobkyně chápán tak, že míří na neověření existence oznámení o konci zveřejnění, je třeba odkázat na závěry uvedené v bodech 97 a násl. výše.

f) K návrhu na předložení e-mailu paní E.

330 Žalobkyně navrhuje, aby byl předložen e-mail paní E., na nějž Parlament odpověděl dne 21. června 2006, z důvodu, že uvedený e-mail obsahuje informace potvrzující, že dotčený seznam vhodných kandidátů nebyl Parlamentem odeslán. V zásadě se domnívá, že tento e-mail umožňuje případně prokázat, že Rada se o její kandidatuře dověděla od žalobkyně, a nikoli z uvedeného seznamu zaslaného Parlamentem.

331 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z e-mailu ze dne 21. února 2006 vyplývá, že zaměstnanec Parlamentu zaslal životopis a spis obsahující přihlášku žalobkyně paní E, zaměstnankyni Rady, na její žádost. E-mail ze dne 21. února 2006 patřil mezi dokumenty obsažené ve „spisech“ připravených pro

inspekci vedenou veřejným ochráncem práv (viz bod 93 výše a dopis žalobkyně ze dne 6. června 2012). Veřejný ochránce práv v rozhodnutí ze dne 22. října 2007 uvedl, že inspekce potvrdila, že životopis žalobkyně byl zaslán „útvaru“ požadujícímu příslušné informace, a sice Radě.

332 V projednávané věci však bylo dostatečně prokázáno, že veřejný ochránce práv nemohl doložit tvrzení obsažená v rozhodnutí ze dne 22. října 2007 stran náležitého informování ostatních orgánů, institucí a jiných subjektů Unie o zápisu jména žalobkyně na seznam vhodných kandidátů pro výběrové řízení EUR/A/151/98 po jejím zápisu na uvedený seznam. E-mail ze dne 21. února 2006 tento závěr nevyvrací. Předložení požadovaného dokumentu tedy není v projednávaném případě nezbytné.

333 Kromě toho se návrh na předložení dopisů ze dne 9. února 2006 a ze dne 23. ledna 2007 týká téže otázky. Z důvodů uvedených v bodě 332 výše je proto třeba návrhu žalobkyně nevyhovět.

g) K návrhu na předvolání paní O'Reilly

334 Návrh na přijetí důkazního opatření spočívajícího v předvolání paní O'Reilly musí být zamítnut. Tribunál má totiž za to, že písemnosti předložené v projednávané věci jsou dostatečné pro posouzení opodstatněnosti žaloby žalobkyně.

Závěry

335 Vzhledem k výše uvedeným úvahám musí být žalobě částečně vyhověno.

336 Jak v šetření vedeném na základě stížnosti žalobkyně, jež vyústilo v rozhodnutí ze dne 22. října 2007, tak v šetření vedeném z podnětu veřejného ochránce práv, jež vyústilo v rozhodnutí ze dne 31. března 2011, se totiž veřejný ochránce práv dopustil protiprávního jednání. Tato jednání, jež spočívala ve zkreslení skutečností, nedostatku řádné péče při plnění některých vyšetřovacích povinností a v nedodržení přiměřené lhůty, jsou dostatečně závažná, aby mohla založit odpovědnost Unie. Tato jednání nezpůsobila majetkovou újmu tvrzenou žalobkyní, ale způsobila nemajetkovou újmu, jež byla *ex æquo et bono* vyčíslena na 7 000 eur.

337 Žaloba žalobkyně se ve zbývající části zamítá.

K nákladům řízení

338 Podle čl. 87 odst. 3 jednacího řádu může Tribunál rozdělit náklady mezi účastníky řízení, pokud každý účastník měl ve věci částečně úspěch i neúspěch.

339 V projednávaném případě neměli úspěch v několika bodech ve věci ani veřejný ochránce práv, ani žalobkyně. Je proto třeba uložit žalobkyni, že ponese polovinu vlastních nákladů řízení a polovinu nákladů řízení vynaložených veřejným ochráncem práv, a veřejnému ochránci práv je třeba uložit, že ponese polovinu vlastních nákladů řízení a polovinu nákladů řízení vynaložených žalobkyní.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

1) Veřejnému ochránci práv se ukládá povinnost zaplatit paní Claire Staelen odškodnění ve výši 7 000 eur.

2) Ve zbývající části se žaloba zamítá.

3) Veřejný ochránce práv ponese polovinu vlastních nákladů řízení a polovinu nákladů řízení vynaložených paní Claire Staelen.

4) Paní Claire Staelen ponese polovinu vlastních nákladů řízení a polovinu nákladů řízení vynaložených veřejným ochráncem práv.

Prek Labucka Kreuschitz

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 29. dubna 2015.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu 1

I – Ke skutkovým okolnostem předcházejícím stížnosti veřejnému ochránci práv 1

II – Ke stížnosti veřejnému ochránci práv 3

III – K šetření veřejného ochránce práv z vlastního podnětu 4

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení 6

Právní otázky 8

I – K přípustnosti 8

II – K věci samé 9

A – Úvod 9

B – K judikatuře v oblasti vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie 10

C – K tvrzeným protiprávním jednáním 11

1. K protiprávnímu jednání spočívajícímu v porušení čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 94/262, článků 5 a 9.2 prováděcích ustanovení a zásad řádné péče a řádné správy 11

a) Úvodní poznámky 11

b) K protiprávnímu jednání spočívajícímu v porušení čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 94/262, článků 5 a 9.2 prováděcích ustanovení, zásady řádné péče a zásady řádné správy při vedení šetření ohledně rozhodnutí ze dne 22. října 2007 13

– Úvod 13

– K existenci protiprávního jednání 13

– K existenci dostatečně závažného porušení 21

– Závěr 22

c) K protiprávnímu jednání spočívajícímu v porušení čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 94/262, článku 5 a čl. 9.2 prováděcích ustanovení a zásad řádné péče a řádné správy ve vztahu k rozhodnutí ze dne 31. března 2011 22

d) Závěr 24

2. K protiprávnímu jednání spočívajícímu v zjevně nesprávném posouzení 24

Úvod 13

K citaci stanoviska Parlamentu v rozhodnutí ze dne 22. října 2007 24

K opravě rozhodnutí ze dne 22. října 2007 24

K předání seznamu vhodných kandidátů ostatním orgánům 25

K bodu 2.2 rozhodnutí ze dne 22. října 2007 27

K délce platnosti seznamu vhodných kandidátů 27

Ke skartaci spisu žalobkyně 29

K odpovědi na dopis ze dne 15. května 2007 31

K neprošetření otázky nesouhlasu Parlamentu s jejím jmenováním 32

Závěr 32

3. K protiprávnímu jednání spočívajícímu v nedostatku nestrannosti, objektivity, nezávislosti a dobré víry veřejného ochránce práv a zneužití pravomoci 32

4. K protiprávnímu jednání spočívajícímu v porušení zásad povinnosti řádné péče a „řádné správy“, nedodržení přiměřené lhůty, porušení článků 14 a 17 kodexu řádné praxe a článku 41 Listiny základních práv 36

a) Úvod 24

b) K přiměřené lhůtě 36

c) K respektování kodexu řádné praxe 37

d) K neumožnění přístupu ke spisu 38

e) Závěr 38

D – Ke škodě a příčinné souvislosti 38

a) Úvodní poznámky 38

b) K majetkové újmě a příčinné souvislosti mezi touto újmou a protiprávností, jíž se dopustil veřejný ochránce práv 39

c) K nemajetkové újmě a příčinné souvislosti mezi touto újmou a protiprávním jednáním veřejného ochránce práv 41

III – K návrhům na organizační procesní a důkazní opatření a k předložení nových žalobních bodů ... 42

A – K návrhům převzatým v replice 42

B – K návrhům formulovaným po duplice 43

1. Úvod 43

2. Závěry 44

a) K předvolání člena právní služby Parlamentu 44

b) Ke skartaci spisu Parlamentem 45

c) K volným pracovním místům v letech 2005 až 2007 45

d) K vynechaným pasážím v dokumentu „pooling“ ze dne 14. května 2007 46

e) Ke skutečnosti, že Parlament nepředložil dotčený seznam vhodných kandidátů v jeho verzi z června 2005 a upozornění na konec zveřejnění 46

f) K návrhu na předložení e-mailu paní E. 46

g) K návrhu na předvolání paní O’Reilly 47

Závěry 47

K nákladům řízení 47